

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

A tetteink beszéljenek

Állapotbeli kötelességek

Most, itt megállítanám az időt

Tilmann atyára emlékezünk

A döntést meghoztuk

Igent mondok Rád

Válságos időszak

Chatpartnerek

Elakadva

2013/1.

A fiúmozgalom új jelmondata:

TANÍTS MINKET NEVELNI!

Örömvadászat

Fél éve kezdtünk el foglalkozni a becécs Placid atya nyomán az örömvadászat négy alapszabályával, amiket Ő, társaival együtt, sikerrel alkalmazott a Gulágon. Megtanultuk tőle, hogyan bagatellizáljuk a szenvedést és keressük az örömeket. Íme a következő lecke.

3. Nem gondoljuk magunkat tökéletesnek

A lelkünk a végtelenre, a tökéletesre, Istenre van beállítva. De az eredeti bűn nyomot hagyott rajtunk, és nem vagyunk tökéletesek. Én is, és a társam is számos olyan tulajdonsággal bírunk, amelyek nehezítik a kapcsolatunkat. Ezek általában nem súlyos bűnök, hanem csak rossz szokások, olyan dolgok, amelyekkel egymás idegeire megyünk. És amikor egymás idegeire megyünk, időnként összeveszünk. Mert nem vagyunk tökéletesek. Rendszerint valami apróságon. Pl. köszönt vagy nem köszönt? És ha megbántottuk egymást, akkor ki kell békülnünk.

A megbocsátást meg lehet tanulni. Ilyenkor ki kell várnunk a megfelelő pillanatot, hogy nyugodtan tudjunk egymással beszélgetni. Ehhez időre van szükség, és olyan légkörre, amikor mindketten oldottak vagyunk. Ezt ki kell várni, meg kell teremteni. Abban a pillanatban, amikor ezt megérezzük, akkor rájövünk arra, hogy az egymás iránti szeretetünk nagyobb, mint az adott probléma. Hogy a másik szeretetének a hiánya jobban fáj, mint amivel megbántott. Ez a kibékülés még nem jelenti a probléma megoldását, de új helyzetet teremt ahhoz, hogy el-

kezdjünk beszélni róla. Idő kell még ahhoz, hogy ez a beszélgetés létrejöhessen, de már most érzékeltetjük a társunkkal, hogy minden rendben van.

Jönnek félreértések, veszekedések. Nem kell, hogy bűn legyen az, amin összeveszünk. Két ember között valóban megtörténhet, hogy jó szándékú cselekedetekkel is megsebzik egymást. Nagyon is lehetséges, hogy mindketten jót akarnak, és igazuk tudatában vitatkozva egymással vesznek össze. Lehet, hogy egy ilyen veszekedésben úgy tűnik, hogy az évek alatt lassan létrejött közösség egyszerre semmivé válik. Az a benyomása az embernek, hogy hirtelen nem számítanak az együtt töltött évek, az együtt megélt jó dolgok. Azt kérdezi önmagától az ember, hogyan kerülhettem egyáltalán egy ilyen emberrel közeli kapcsolatba. Tegyük félre ilyenkor azt a kérdést, hogy hogyan fordulhat ilyesmi elő. Mindez nem fontos, és nem is segít. Az a fontos, hogy hogyan jutunk ki a bajból, nem az, hogy hogyan estünk bele. Akkor is újrakezdünk, ha mindketten úgy érezzük: „nekem van igazam”. Újrakezdjük egymással, és akkor a szeretetünk erősebb, mint a konfliktus.

Tehát mint házastársak újrakezdjük egymással. A kibéküléssel egymásra találunk a szeretetben, míg az ügynek még időre van szüksége, hogy rendbe jöjjön. A házasságban is tovább fájhatnak a sebek – nem haragszom, de még fáj. Ezek a sebek csak idővel gyógyulnak be a kölcsönös elfogadással.

Tartalom

Örömvadászat.....	3
Tartalom.....	4
Esszé.....	5
Életünkéből.....	7
Kentenich atya tanításából.....	28
Pápara figyelünk.....	31
Tedd könnyűvé.....	32
Kincsesláda.....	34
Oázis konyha.....	38
Gólyahír.....	39
Van/Nincs boruk!.....	40
Gyerekszaj.....	41
Hírek.....	42
Fiatalok Oázisa.....	47
Emlékezzünk.....	55

Jelenlegi számunk házigazdája az **Óbudavári Régió** volt, köszönjük a munkájukat!

Őket a **Budapesti Régió** követi. A következő Oázis központi témája: **Bízz bennem!**

Lapzárta: 2013. május 15.
Várjuk írásaitokat a következő címre:
oazis@schoenstatt.hu
ISSN 2063-0441

OÁZIS 2013. március, XXIII. évf. 1. (69.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (**Magyar Schönstatt Családmozgalom**) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- **Főszerkesztő:** Endrédy Pisti és Orsi
- **Készítették:** Bodó Marci és Rita, Csabai Barbidó, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Czigányik Zsolt és Anna, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, Gál László és Szilvi, Geiger Reni, Gertrud-Mária Nővér, Heltovics Ede és Ildikó, Horváth Tímea, Horváth Zoli és Rita, Kiss Ádám, Lów Péter és Helga, Magyarokúti Judit, Mervay Kálmán, Mészáros Zsuzsa, Németh Zoltán és Nóra, Oláh Gyöngyvér, Oláh Pisti, Oszoli Márti, Ramocsai Pál és Móni, Sallainé Karikó Éva, Soós Viktor és Zsuzsi, Szabó Bálint és Anna, Szűcs Balázs, Ther Antal és Ágnes, Török Péter és Orsolya, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci
- **Szöveget gondozta:** Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- **Képszerkesztő:** Lów Helga • **Grafika:** Laza Dominika, Ozsvári Imri
- **Fotók:** Mészáros Péter és Bogi
- **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika
- **Nyomás:** ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

Tetteink beszéljenek

„A Szűzanya egy fárasztó asszony!” – szokta Tilmann atya, a magyar schönstatti közösség alapítója félig viccesen mondani. A Szűzanya, akit megkérhettünk, hogy neveljen és vezessen bennünket Jézus felé, tetteket kér tőlünk. Amikor letérdelünk elé az óbudavári szentélyben, vagy a háziszentélyünkben, a schönstatti Szűzanya mindig azt kérdezi: „Mit hoztál nekem? Mit ajándékozol a kegyelmi tőkébe? Milyen munkát, fájdalmat, áldozatot ajándékozol, amit Jézus mások javára fordíthat?” Sokszor magyarázta így nekünk Tilmann atya a schönstatti szentély működését. Hiszen a schönstatti alapítólevélben, amikor a szeretetszövetség megkötéséről olvasunk, a Szűzanya megígéri, hogy letelepszik közénk, és formál bennünket, de ennek első feltétele így hangzik: „Bizonyítsátok be, először, hogy szerettek, hogy komoly a szándékotok!” Az alapítólevél tovább részletezi: „a magatokkal szemben támasztott követelményeket ... a legmagasabbra fokozzátok!”... „Hűséges, és még hűségesebb kötelesegteljesítés...”

Kentenich atya, a schönstatti lelkiség alapító atyja arra buzdít bennünket, hogy a világban élő emberekként, a léta-postolkodás által, imádságban megszentelve a mindennapi tevékenységeinket, munkánkkal szolgáljuk az embereket, és így a Mennyei Atyát. A létünk, az, hogy kik vagyunk, hol élünk, nagyban meghatározza a feladatainkat. Ezekben és ezek által adhatjuk bizonyosságát Isten iránti szeretetünknek. A Mennyei Atya

mások számára, a családom számára, a környezetem számára teremtett engem. Nem kell tehát szűkmarkúan mérnem az időt, szeretetet, energiát, szolgálatot, hiszen ez létem célja és értelme, ezért a boldogságot is így fogom megtalálni.

Sok jó szándékú, tenni vágyó keresztény esik abba a hibába, hogy a másokért bevethető energiáit kizárólag, vagy főként az egyházközségben, a szomszédságban, de mindenképpen a saját otthona falain kívül használja fel. Sokszor otthon a gyerekszivajban, a leterhelt, megfáradt házastársam mellett nehezebb helyt állni, mint távolabbi felebarátoknak segítséget nyújtani. Természetesen mindkét szolgálatra szükség van, de az otthoni, állapotbeli kötelesek előbbre valók.

„Éljetek szép életet a pogányok között, hogy meglássák jótetteiteket, és látogatása napján majd magasztalják Istent.” (1Pt 2,8–12) Az egész világot nem változtathatjuk meg, de oázis létrehozására mindenki alkalmas – tanítja Kentenich atya. Ha a családomban, akár csendes názáreti otthonként, törekszem a 24 órás szeretetteljes keresztény légkör megteremtésére és megőrzésére, ezzel a törekvéssel és tetteimmel valósítom meg Isten akaratát és országát.

„A hétköznapiok szentje az életével még nagyobb hatást ér el, mint a szavaival.” Maga az Üdvözítő figyelmeztetett rá: „a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16) A jó példa minden korban magával raga-

dó volt, de ma majdhogynem „a keresztények élete az egyetlen Biblia, még az emberek olvasnak.” – olvassuk Newman bíborostól.

„Nem mindenki, aki mondja: 'Uram, uram', jut be a mennyek országába. Sokkal inkább az, aki teljesíti Atyám akaratát” – mondja Jézus. (Mt 7,21)

Tetteink beszéljenek – a gyermekeink nevelésekor is. Kentenich atya tanítását követve a gyermekekkel folyamatos érzékelés-kapcsolatban maradjunk, és az ő alakításukat meg kell előznie saját magunk alakításának. Amit kívánatosnak és elvárhatónak érzek a gyermekemnél, azt saját magamon is kérjem számon. „Rakj rendet az íróasztalodon!” – mondjuk nap mint nap. A nevelésünk azonban

akkor eredményes és teljes, ha a kérésünkkel egy időben a saját íróasztalunk, kamrapolcaink, pincénk, padlásunk, lelki életünk stb. táján is körülnézünk. A gyerekek előtt, koruktól függetlenül, akkor van tekintélyünk, ha hitelesnek látnak és éreznek bennünket.

Tetteink beszéljenek amikor apostolkodunk, amikor kereszténységünket meg akarjuk jeleníteni a környezetünk számára. De „ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok, vagy pengő cimbalom.” (1 Kor, 13). Pál apostol figyelmeztet, hogy bármekkora hősiesség sem ér semmit, ha nem a szeretet az indító rugója. Aktualizálhatjuk is a szeretet-himnusz: szervezhetek bár akármekkora közösségi összejövetelt, adománygyűjtést, kölcsönadhatom az autót és minden pénzemet, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem.

De megfordítva: a legkisebb tett is hatalmas érték a Mennyei Atya szemében, ha szeretetből hajtották végre. Egy fekvő, magatehetetlen ember is a szeretet tettét hajtja végre, ha szenvedését szeretettel viseli és másokért felajánlja.

Jézus azonosítja magát minden emberrel, akin a tetteinkkel segítünk. „Amit egyel is tettetek a legkisebbek közül, velem tettétek.” Milyen nagy lehetőség ez a számunkra! Jézus azonosítja magát a házastársunkkal, ha kedvesen fogadjuk a munkából hazaérve, ha megfőzzük neki a reggeli kávé. Jézus azonosítja magát gyermekünkkel, ha vasárnap délutáni pihenő helyett kártyázunk velük, vagy kirándulunk egyet. Jézus azonosítja magát a váratlanul kopogtató új élettel, hiszen „aki egyet is befogad a legkisebbek közül, az engem fogad be.” (Mt 18,5)

Felhők mögül a nap

EGYÜTT

Ha magunkról kellene mesélnünk, azt hiszem, nagyon átlagosan kezdődött a kapcsolatunk a párommal. Az egyetemi kollégiumban ismerkedtünk meg, és ösztönző „baráti segítségeknek” köszönhetően találtunk egymásra. Beszélgetéseink során úgy éreztem, azonos hullámhosszon vagyunk. Érdeklődő volt és meghallgatott, és ez önző mód nekem akkor nagyon jól esett. Szerettem, hogy nyitott volt, szeretett sportolni, mint én, szeretett táncolni, mint én, katolikus volt, mint én, és szép volt, mint én nem. :)

A kollégiumban a „Közi” nevű imacsoporthoz jártunk, valamint a Központi Szemináriumban, Bíró László püspök atya egyetemistáknak indított „Csücsop” nevű közösségébe, majd a fiatal pároknak indított „Páros” vagy „Szerelmes” hittanhoz csatlakoztunk.

Négy év együtt járás után megérett bennünk a házasság gondolata. Házasságunk kezdeti éveit Budapesten, a Havanna lakótelepen töltöttük, amely talán nem az ország legelőkelőbb része, viszont egy rendkívül élő plébániai közösséget (Szent László plébánia) találtunk itt. Azóta is hálával gondolunk rájuk a nyitottságért, a befogadásért, a szeretetükért. Viszont mindketten vidékről származunk, így lassan az az elhatározás érett meg bennünk, hogy a családnak még az ingázás árán is jobb lenne egy agglomerációs kertés ház, mint egy fővárosi lakás. Férjem szüleinek is szóba

hoztuk a témát, akik gondoskodó szeretetük túlcserélte buzgalomával siettek a segítségünkre, és nemsokára együtt örülhettünk álmaink telkének. Hála érte. Minden úgy alakult, ahogy hosszútávú együtt járásunk alatt szépen megterveztük. Boldogok voltunk, fiatalok, sínen tudtuk az életünket, és naivitásunkban azt hittük, hogy minden így is marad még vagy negyven évig.

Egy kedves baráti családnak most karácsonykor szólította magához az Úr a hat éves kislányát. Sok fájdalom, kemoterápián, reményteli és reménytelennek tűnő időszakon voltak együtt túl. A kislány mégis nagy szeretettel ölelte magához ezt a világot a kacajával, amíg tehette, s talán kacag épp most is jóízűen a Mennyben. A temetésén csodálatos erő és hit sugárzott a szülőkből, és ott voltak körülöttük azok a barátok is, akiket a kisangyal kovácsolt össze maga köré. A fájdalmat nem kerülhetjük el, kinek mint kell, úgy méretik, előbb-utóbb családi életünk is megmérettetik. Láttuk a szülők arcán ezt is, de végső soron a jó Istenbe és Szeretetébe vetett bensőséges hit csodálatos erejét tükrözték vissza együtt. Együtt, hármában nagy erőt sugároztak.

Feltörték bennünk az emlékek. Néman is láttuk egymás szemében, mire gondolunk. Három éve mi álltunk a kislányunk koporsója fölött. Neki csak öt év adatott meg a földön, mégis ez idő alatt annyi ajándékkal halmozott el bennünket, és azokat, akikkel találkozott,

hogy két élet is kevés továbbadni. Közvetlenül megélhettük vele a Szentlélek közösségformáló munkáját, találkozókat a hittel és csodákkal. Hála érte.

FELESÉG

2005-ben születtek meg ikerlányaink, Ágnes és Lilla. Sajnos első kislányunk súlyos oxigénhiánnyal jött a világra, és a második kislányunk is a csecsemő intenzív osztályon kezdte élete első heteit. Először nagyon megijedtem. Nem akartam hinni az orvosok súlyos megállapításainak Ágival, az elsőnek született babával kapcsolatban, elvesztettem a realitásérzékemet és ösztönösen tagadtam, amikor elküldtek a szakorvoshoz és elhangzottak részéről a máig bennem csengő szavak: „Nem érdemes szeretetet ölni a gyerekbe, úgys nem sokára meghal. Hiábavaló. A B babára koncentráljunk.” Hogy lehet szeretetet ölni? Nem értettem. Az elutasítás után átéltem a düh fázisát is. Azt gondoltam, hogy a vele foglalkozó szakembereknek nincs elég idejük, nem tudnak szeretettel odafigyelni rá. Kezdetben úgy éreztem, hogy csak le akarnak beszélni a gyermekemről, és ha igaz is valami abból a sok szörnyűségből, amit állítanak, biztosan túloznak. Határozottan az volt a véleményem, hogy Áginak leginkább a szeretetükre van szüksége, és ezt csak a kórház zajától távol, a körülölelő és védelmező otthoni légkörben tudom biztosítani számára. Kis kétség azért volt bennem, hogy mi van, ha mégis ilyen súlyos az állapota,

de hittem, hogy akkor biztosan kapunk erőt is hozzá, hogy közösen megoldjuk a ránk váró feladatokat. Én, aki életemben korábban sosem voltam kórházban, hat hónap ott tartózkodás után elcsigázva már csak arra vágytam, hogy kizárólag mi négyen együtt legyünk. E nélkül viszont nem érzem teljesnek és boldognak a családukat. Az igazi belenyugvást és elfogadást is csak vele, otthon leltem meg.

A szüleinknek szintén gyötrelmes volt megélni a tehetetlenséget. Nagyon féltettek bennünket, ezért inkább azt sulykolták, hogy pereljük be a szülészorvost.

Éreztük azt a napról napra egyre erősödő hálót, amely szelíden körénk fonódik és megment a mélybe zuhanástól.

Mintha az bármit meg nem történtté tehetne! Ebben a helyzetben a nyilvánvaló is összekavarodik, nehéz tisztán gondolkodni, minden zavaros, és így kezdetben mi is kapkodtunk az emberileg egyáltalán lehetséges szalma-

szálak után. Persze hasztalan.

És egyre több helyről kaptunk megerősítést, hogy imádkoznak a kislányunkért és értünk. Emberileg csak ez segített és semmi más. Utólag ez a napnál világosabban látszik. Éreztük azt a napról napra egyre erősödő hálót, amely szelíden körénk fonódik és megment a mélybe zuhanástól. Hála érte. Nagyon sok imára, erőre volt szükségünk, hogy tudjuk (merjük) azt mondani, hogy Ágit mi kaptuk ajándékba, nekünk kell szeretni, gondoskodni róla, és bölcs Atyánk biztosan csak akkora keresztet ad nekünk, aminek hordozására képesek tart minket. Nem tudjuk, mi lesz,

de mi ezt a gyermeket is mindenképpen hazavisszük és szeretjük.

Lillát magunkkal vittük, amint lehetett. Másik kislányunkhoz még sokáig naponta bejártam. A szüleink, bár nagyon messze laktak és dolgoztak, meszeszemenőig helytálltak és segítettek, ahogy tudtak. Hála nekik érte. Később két kórház közül választhattunk, hogy hová szállítsák Ágit utókezelésre. Ebben szintén érezzük az Úr kezét, hogy „véletlenül” nagyon jó döntést hoztunk. Egy hívő osztályvezető főorvoshoz vezetett minket, aki nagy segítségünkre volt tervünk megvalósításában. Annyit kért, hogy komolyan gondoljuk át a végleges hazahozatalt, és ha tényleg úgy döntünk, akkor maradjak bent még egy kicsit a gyermekosztályon az ikertestvérével együtt, hogy tisztában legyek vele, mit jelent az ellátása, hogy tudjuk, amit vállalunk, bírni fogjuk-e. Még gyomorszondával kellett etetni, ezt is megtanították nekem. Nem mondom, hogy simán ment, Ági éjjel volt ébren, Lilla nappal, de mindig kaptam erőt, segítséget a következő naphoz. Megtapasztalhattuk a „Csak még egy nap!” bölcsességét.

Férjemnek szintén megerőltető volt a napi kórházlátogatás munka után, ám a Mennyei Atya kegyelméből megvalósulhatott az álmunk: a család fizikailag is újra együtt lehetett nyugodt otthoni légkörben. Hazaérkeztünk. Rajtunk kívül a kockázatra való tekintettel kezdetben senki nem merte kislányunkat gyomorszondával etetni, ami akkor nagyon nehéz volt, viszont emiatt sokkal inkább ösztönöztek minket arra, hogy megtanítsuk speciális cumival szájon át enni. És újra

utolért bennünket a Mindenható Atya csodája. A kislányunk, akiről az orvosok megállapították, hogy nincs nyelőreflexe, pár hónap után, sok türelem és szeretet mellett szájon át evett. Mikor a férjem látta, hogy milyen kimerült vagyok az éjszakai feladatok miatt, felajánlotta, hogy hajnali háromkor felvált, ami nagyon jólesett,

és sokat segített nekem. Bármit tettünk, Ági sosem tanult meg igazán este aludni. Este tízkor fájdalmasan, újraélesztéssel született, és akárki akárhogy erőlködött, minden este mindig mintha átélte volna a fájdalmakat, aludni nem tudott. Kétéves koráig éjszaka csak ölben volt hajlandó lenni, ha ringatták. Két éven át hajnal háromig a párom, onnantól kezdve én ringattam éjszaka. A nehézségek, úgy érzem, mindig összekovácsolnak minket. A férjem dolgozott, közben esti tagozaton a másoddiplomáját végezte, az éjszaka felében ringatott, közben építkeztünk, és izgalommal vártuk a következő babánkat. Az erőt pedig a gondoskodó Isten adta hozzá. Hála érte.

2007. januárban született a következő kislányunk, Nóra a 26. hétre. Sajnos ez is nehéz szülés volt. Még egy kilogrammot sem nyomott, nagyon meg kellett küzdenie, de neki a jó Isten kegyelméből sikerült. Problémás volt a második várandósság is, előtte és utána hónapokon keresztül voltam újra kórházban, amikor szintén a páromra hárult a sok feladat otthon. Aztán kapott Németországból egy ígéretes állásajánlatot. Előtte teljesen elzárkóztam a külföldi élettől, de most megfontoltságomat és lassúságomat félretéve azt mondtam, hogy menjünk. Anyagilag is rosszul álltunk az építkezésre felvett hatalmas hitel miatt, Áginak is jobb orvosi lehetőségeket reméltünk, és a nyelvtanulás szempontjából is hasznosnak tűnt pár év külföldi tartózkodás. Voltak azonban feltételeim. Lilla az iskolát már Magyarországon kell, hogy járja, különben végleg kint ragadunk, valamint

Áginak továbbra is biztosítsuk a dévényes gyógytornát és a gyógypedagógiai fejlesztést. A nemrég talált csodálatos fejlesztő napközit Dunakeszin otthagytva (köszönjük nekik a befogadást és a gondoskodást, hogy szívvel-lélekkel foglalkoztak a rájuk bízott emberekkel) néhány hónap múlva a férjem után utaztunk, amikor már teljesen elő volt készítve a saját berendezett albérletünk odakint. Addigra a párom már a kapcsolatokat is kiépítette az egyébként meglepően nagy létszámú kinti magyar közösséggel. A férjem ott nagyon jól helytállt – helyt kellett állnia, mivel számomra a nyelvismeret hiánya nagy problémát okozott az orvosnál, a fejlesztő kezeléseknél, a hivatalos ügyek intézésénél és a mindennapokban is. Griesheimban egy magyar katolikus közösségbe csöppentünk. Sok mindent kaptunk kint, hála nekik érte.

De sosem tudtam otthonomnak gondolni Németországot, nem éreztem, hogy itt a mi helyünk. 2009 októberében Ági meghalt. Amikor a kihívott mentőben újraélesztették, akkor tapasztaltam meg igazán a Miatyánk „Legyen meg a te akaratod!” mondatának súlyát. Eldöntöttük, hogy Magyarországon temetjük el, mert Göd a mi otthonunk. Magyarországon újra a tenyerén hordozott a régi közösségünk, az ima ereje, a sok bátorítás, mely annyira kellett, mint egy falat kenyér. Hála érte.

Férj

Földöntúli öröm, mikor megtudjuk, meg fog születni első gyermekünk! Különösen, ha kiderül, hogy nem is egy gyermeket, hanem ikreket várunk! Megosztjuk örömünket a barátainkkal,

családunkkal, praktikusan elintézzük, amit el kell intézni, felcsipegetjük a tudnivalókat, tennivalókat, és természetesen mindent megteszünk, hogy jó legyen nekik. Feltúrjuk az elérhető irodalmat, eljárunk a szülési felkészítőre, és együtt örülünk másokkal, akik hasonló helyzetben vannak. És imádkozunk. Én leginkább egy dologért imádkoztam. Hogy egészségesek legyenek az ikrek. Akkor nem tudtam kimondani azokat a súlyos szavakat, hogy „Legyen meg a Te akaratod!” Túl görcsösen akartam, hogy egészségesek legyenek.

2005. május 21-én a szülés nem ment simán. A kihordás alatt minden rendben volt, ezért az orvos természetes szülést javasolt. Utólag azt mondta, hogy mindkét babának csomó volt a köldökzsinórján, és a kettőn együtt is volt egy hurok. Ágit választották elsőnek, de beszorult a szülőcsatornába, ahol megfeszült a csomó, és nem jutott oxigénhez. Lillának így szerencséje volt, az ő egészségét ez a döntés és a testvére mentette meg.

Átkerültünk a csecsemő intenzív osztályra. Tehetetlennek éreztem magam, de hittem az Atyában, és bizakodtam az orvosokban. Amikor közölte a doktornő, hogy ne szeressük, nem fog tudni semmit csinálni, nem fog tudni enni, hagyjuk ott meghalni, már tudtuk, amit tudni lehetett. A döntést meghoztuk. Az Úr segítségével szeretni fogjuk egymást. Nem voltunk egyedül. És tényleg nincs hiábavaló szeretet. Akármekkora szeretettel fordultunk Ágihoz, ő mindig jobban

...ahhoz kapunk kegyelmet, amelyen helyzetben éppen benne vagyunk...

viszonozta. A legváratlanabb helyekről kaptunk visszajelzést, hogy kislányunk szeretete mekkora erőt adott valakinek. Megszámlálni sem tudom, hányszor. Nekünk is. Megpróbáltunk olyan körülményeket teremteni, amilyen tőlünk tellett. És ez a szerető léggör rácafolt az orvostudományra. Bár véglegesen megállapították, hogy nincs nyelőreflexe, sikerült megtanítani cumival etetni, és leállhattunk a gyomorszondával. Bár megmondták,

hogy egész életében szednie kell az erős epilepsziás gyógyszereket, otthon mégis sikerült elhagyni őket, és sokkal éberebb, figyelmesebb lett. Bár kijelentették, hogy nem hall semmit, mégis mosolygott, ha beszéltünk hozzá. Ezek már nem is olyan hétköznapi csodák voltak, amelyeket mi az Úr kegyelméből megélhettünk. Nagy ajándék, ha valaki ilyen nyilvánvalóan megtapasztalhatja, hogy vele van a Jó Isten szeretete. Megélni, hogy tényleg ahhoz kapunk kegyelmet, amelyen helyzetben éppen benne vagyunk, nem pedig ahhoz, amit kicsinységünkben és gyöngegségünkben elképzelünk. Hála érte.

Köszönjük az imákat, mindig éreztük őket magunk mögött. Én magam sajnos meglehetősen gyarló vagyok, ezért nem lehetek elég hálás, hogy az Úr adott erőt, és mindig megsegített, pedig meg sem érdemeltem. Adott érző orvosokat, akik támogattak; adott kitartást, amikor kórházról kórházra jártunk a gyermekekkel; amikor egész éjszaka ringattuk Ágit; amikor évekig csak ülve, vele az ölünkben tudtunk aludni; adott szeretető és támo-

gató családot, barátokat, akikre mindig számíthattunk. Sosem voltunk egyedül. Így persze könnyű nekünk. Rengeteg örömet és bátorítást kaptunk, én magam többet, mint érdemelnék. Ági nagyon szeretett minket, mindenkit. Meg volt benne a feltétlen elfogadás, a ráhagyatkozás, az öröm, és rengeteg szenvedés. A fájdalomában sajnos sem az orvostudomány, sem más emberi tudomány, sem mi nem tudtunk segíteni. Ezt a kelyhet egyedül kellett kiürítenie. Törekeny teste hozzászokott ehhez a fájdalomhoz, és hősiesen kiitta ezt a kupát az utolsó cseppig. Este tíz órakor született. És ha nappal nyugodt is volt, minden este tíz óra körül újra előjöttek a fájdalmai. Bármit tettünk, éjszaka nem aludt. De két év után megtanulta csendesen tűrni, ami fáj.

A 2009. október 16. előtti éjszaka megettettem, mint máskor. A feleségem hajnalban egytől négyig vele volt, mint sokszor. Aztán együtt voltunk vele hat és fél hét között újra. Aztán letettük aludni. És fél nyolckor már nem lélegzett. A rohammentő már nem tudott segíteni. Azt kívánom, ne tartsa senki kétségbeesetten és tehetetlenül a kezében halott gyermekét!

A kötelező bűnügyi nyomozás eredménye, hogy talán gyenge volt a szíve, talán félrenyelt, és mivel nem tudott köhögni, megfulladt. Mint a születésére, a halálára sem kaptunk semmi kézzel fogható magyarázatot. Szent életet élt. Hihetetlen, mennyi szent él közöttünk. Például minden szerető édesanya, értező önfeláldozásával, tiszta önátadásával, odaadó szeretetével.

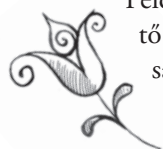
Van egy dal, amit a halála előtti estén az ölemben tartva hazafelé

énekeltem neki. Ezt a dalt könnyek nélkül azóta sem tudtam sosem elénekelni, vagy gitárral eljátszani. Ez a fájdalmas és mégis oly harmonikus érzés akkor azt hiszem, örökre belém vésődött. Nem tudok, és azt hiszem, nem is akarok megszabadulni tőle. Úgy érzem, ez a kettőnk titka, amelyen keresztül felcsendülése nélkül is bármikor együtt lehetünk, mint ahogy a zene szépségét sem a hangja adja meg, hanem a csendje.

Talán a gyásszal csak magunkat sajnáljuk. Jó tudni, hogy Ági, aki a földön a törekeny test béklyójában szenvedett, most ott rohangál a Mennyországban, naphosszat csacsog és hintázik az Úr mellett, „ahol nincs fájdalom, sem aggodás, sem sóhaj – de végtelen élet”.

Mindenki máshogy fogadta a családban a hírt. Mikor elmentek az orvosok, a rendőrök, a plébános, és egyedül maradtunk, megbeszéljük a gyermekekkel, mi történt. Nóra még nem fogta fel. Lilla sírt, ő értette. Nemrég ment el a dédpapája is, és nemrég voltunk a temetőben nála. Aztán elkezdett énekelni. A saját szavaival. Egy éneket, amiben elbúcsúzott az ikertestvérétől. Aztán megnyugodott. Mi pedig a döntést meghoztuk. Az Úr segítségével szeretni fogjuk egymást. És most már van még egy öröngyalunk.

2009. 10. 29-én, csütörtökön, 14 órakor vettünk tőle végső búcsút barátaink társaságában Gödön, ahol élünk. És mire ezek a sorok megjelennek, Isten segédével hamarosan megszülető negyedik kislányunkkal, Grétával is játszhatunk. Hála érte. (2013. 03. 05. 10:20-kor megszületett Gréta, 3440 grammal, épen, egészségesen. Deo gratias! – a szerk.)

Görbe utakon is egyenesen

Rita és Zoli története III. rész

Célegyenesben

Zoli: Ott tartottunk, hogy miután az esküvő elmaradt az akkori menyasszonyommal, egy fél évre volt még szükségem, hogy erőt kapjak a végleges szakításhoz. Mikor ez megtörtént, március körül ott találtam magam Pilisjászfalun egyedül. 35 éves voltam már ekkor, és azon tűnődtem, hogy ha az Úristen valakit nekem szánt, akkor vajon hogyan fogom Őt megtalálni? Egy kicsit meg voltam szeppenve, mert ugye Pilisjászfalun ott volt a 90 fős egyetemista fiúkollégium. A falu mindösszesen 560 fős volt, és azt a pár eladó lányt, aki a faluban csak volt, diákfiaim már mind leudvarolták. A szálaim Budapest felé zömmel lekoptak, nem is jártam be szinte. Gondoltam, „na Uram, akkor most mutasd meg, mit tudsz, igaz-e az, amit a Diós atya mondott, hogy a házasságok az égben köttetnek? Lássuk a mackót!”

Három hét telt el, egyik este épp szolgálatban voltam a kollégiumban, amikor megcsörren a telefon. Rita volt a vonal végén. Azt kérdezte, hogy lenne-e kedvünk elmenni májusban evezős túrára a menyasszonyommal? Mondtam, hogy sajnos nem, mert már felbontottuk a jegyességet és véget ért a kapcsolat, de ha van rá lehetőség, én nagyon szívesen velük tartanék egyedül is. Rita nagyon megdöbbsent, hogy miután ki volt tűzve az esküvő, mégis elmaradt és a kapcsolat is véget ért. Mondta, hogy őt nagyon érdekelné, mi történt velünk? Hogy

történhetett mindez, és nem volna-e kedvem vele erről egyszer beszélgetni? Mondtam, hogy nagyon szívesen beszélgetnék erről vele akár most is, de éppen szolgálatban vagyok. Igaz, egyéb dologom nincs, minthogy ott legyek, tehát beszélgetni tudnánk. Rita akkor buszra szállt, kijött Pilisjászfalura, és én kimentem elé a buszhoz, majd bekísértem a

kerten át. Ekkor vettem csak észre, milyen gyönyörű szép hosszú haja van. Ezt az eddigi találkozásakor nem is vettem észre. Ahogy bekísértem, megmutattam neki a fényesen tündöklő Hale-Bopp üstököst, amely vidéken sokkal szebben látszott, mint Budapest füstös egén. Megkínáltam kis harapnivalóval, aztán in medias res, belevágtunk a közepébe. Vajon miért nem működött az ő kapcsolatuk az előző völegényével, és miért ment tönkre a miénk? Nagyon mély és meghitt beszélgetés alakult ki köztünk. Egy óra elteltével úgy éreztem, azonos hullámhosszon vagyunk, azonos a gondolkodásunk, nagyon

hasonlóak vagyunk, érdeklődési kört, fontossági sorrendet tekintve, és hogy nagyon jól tudunk mi együtt beszélgetni, remekül értjük egymást. Fent a kollégistáim éppen bulit tartottak, áthívták a lányokat a lánykollégiumból. Javasoltam, nézzük meg, mit művelnek

fiatalok. Jó zene szólt, folyt a tánc és megkérdeztem Ritát, hogy felkérhetem-e. Örült neki. Láttam, hogy Rita ragyogóan táncol. Fél óra elteltével teljesen kész voltam. Éreztem, hogy Rita nekem a nagy Ő. Igazából nagyon kétségbe voltam már esve, mert 35 évesen nem tudtam elképzelni, hogyan fogok én találni egy olyan lányt, aki elfogad engem a gyengeségeimmel, sebzettségemmel és még nekem is tetszeni fog. És egyszer csak ott volt Rita. Mondtam is

neki, hogy nagyon szeretnék neki udvarolni. Akkor egy kicsit visszahúzódom lett, de jelezte, szívesen megismerkedne velem jobban.

A mondás, hogy „a házasságok az égben köttenek” és hogy „az ember átesik a párján”, ez nálam beigazolódt. Úgy nézett ki, hogy minden ellene szólt. Két hétre voltam a pappá szenteléstől, három napra voltam egy templomi esküvőtől, aztán Pilisjászfaluról ki se tettem a lábam, és Rita szeretetét, melegsívűségét, kedvességét az Úristen mégiscsak úgy tolt oda élém, ahogy sosem gondoltam volna. Tudtam, hogy ő az, akire

35 évig kellett várnom. Aki mindezek után azt mondja, hogy ezek csak véletlenek, annak szerintem sokkal nagyobb hite van, mint nekem, mert bevallom, én ennyi véletlenben már nem tudok hinni. Két hét udvarlás után – április volt – mondtam Ritának, hogy nekem még a nyáron esküvőm

lesz. Elég furcsa szemekkel nézett rám, hogy vajon normális vagyok-e. De szeptember 13-án megvolt a házasságkötésünk, és azóta öt szép gyereket kaptunk a Jóistentől. A mézesheteinken Rita megmutatott nekem néhány apró kis, közepén már kilyukadt és hártványkonnyá foszlott papírocskákat, amin a napi imádságai voltak. Ezeket ő szinte tini kora óta minden nap elimádkozta a jövőbelijéért, akire kérte a Jóisten áldását. Akkor vágott belém a felismerés

nagyon kétségbe voltam már esve, mert 35 évesen nem tudtam elképzelni, hogyan fogok én találni egy olyan lányt, aki elfogad engem a gyengeségeimmel

és meglepetés, hogy én voltam az, akiért ő hosszú éveken át naponta imádkozott, hogy a dolgaimon és életemen áldás legyen. Ez nagyon szíven ütött és egyben csodálatos érzés volt.

Rita: Egyikünk sem tudta, hogy a másik jegyessége felbomlott. Ahogy elkezdtünk beszélgetni, Zoli számára is akkor derült ki, hogy én sem járok már jegyben. Ez egy különleges egybeesés volt, ami mélyre vezette a beszélgetést. Előtte volt nyáron egy fantasztikus nagy élményem, a Tiszán evezve. Arra gondoltam, hogy ha ez ennyire jó dolog, akkor szeretnék ilyen én is szervezni és összeírtam 20-25 barátot, akiket hívnék. Köztük voltak Zoliék is. Ezért telefonáltam április elsején. Aztán ez, hogy jöjjenek ki és folytassuk személyesen a beszélgetést? Végül is csak felszínesen ismertem Zolit, de volt köztünk valami lelki egyezés, ami szinte érezhető volt. Nem sűrűn járkáltam este vidékre. Édesanyámmal laktam kettesben, és ő sem mondta, hogy „kislányom ne menjél”. Jó, persze, 28 éves voltam, de utólag nézve érdekes, hogy nem volt semmi visszatartó tényező. Valahogy mennem kellett.

Zoli: Miután találkoztunk, úgy tűnt, felesleges is az evezős túra. Miután hazavittem autóval, megkérdeztem Ritától, nem ér-e rá szombaton. Mondta, sajnos nem. Vasárnap? Akkor sem. Vettük sorba a napokat és mindre azt mondta, nem. Hú, gondoltam, ugrat engem ez a nő? Most akkor érdeklém vagy nem? Kiderült, hogy hetente háromszor tánciskolába jár és van egy csomó egyéb elfoglaltsága is. Kérdeztem, nem kísérek-e el egyszer a tánciskolába? De. El is kísértem az Oktogonhoz, aztán meg-

kérdeztem, nem nézhetném-e meg esetleg a próbát. De, igen, üljek csak le a kispadra. Aznap este késett a partnere, s én megkérdeztem, beállhatok-e a helyére, amíg meg nem érkezik. Rita megvonta a vállát. Ekkor április volt, s ők szeptember óta tanulták már a táncokat, szóval nem az alaplépéseknél tartottak, hanem már javában figurázták. Nekem az alaplépés is teljesen új volt, így kemény harc volt felvenni a versenyt. Sokszor rátapostam Rita lábára, közben próbáltam jópofizni, hogy ne legyen annyira kínos a dolog. Nem volt egyszerű. Akkor kezdtem feszélyezettebb lenni, mikor láttam, hogy hárman-négyen is vannak, akik igencsak hajtanak Ritára. Úgy éreztem, most kell legénynek lenni a gáton, ha nem akarom, hogy elvigyék előlem. Beleadtam hát apait, anyait, de egy rossz mozdulatnál beleállt a lumbágó a derekamba! Teljesen leizzadtam, kimentem az öltözőbe és kicsit rendbe szedtem magam, aztán erőt vettem magamon és visszamentem Ritához, de némely lépésnél a csillagokat láttam. A táncpartnere nem jött el végül, így azt az estét végigtáncoltuk. Még két-három alkalommal nem jött el a srác, s később Rita megmondta neki, hogy új táncpartnere van. Huhh.

Rita: Így aztán Zoli lett a párom. Akkor ő már fontosabb volt nekem, mint a tánc.

Zoli: Szeptemberben volt az esküvőnk, és pont előtte, még a nyáron volt egy hetes tánc tábor, ahová beiratkoztunk együtt. Az egész hetet végigtáncoltuk, na, az királyság volt!

Rita: Még visszatérve kicsit a történetben, én a Zoliról annyit tudtam az elején, hogy lelkigyakorlatokra, tánc házába jár, szóval jó helyekre, meg hogy papnővendék volt öt évig, akkor biztosan szereti a Jóistent. Ott az első beszélgetésünkön nem fogalmazódott

meg bennem, hogy most megtaláltam az igazit, de az is biztos, hogy nem akartam volna elveszteni a kapcsolatot semmiképpen, hanem inkább kibontakoztatni.

Zoli: A beszélgetésünk után egy hónappal, május első vasárnapján, Dobogókőn megkértem Rita kezét és Igen-t mondott. Megittunk egy üveg pezsgőt és egy hatalmasat táncoltunk.

Rita: Ennél a jegyességnél nem voltunk már tinik, valahogy már megértünk. Tudtuk, hogy mit akarunk. Az udvarlasi és udvariassági körök nálunk már lefutottak és rögtön a lényegi dolgokról beszélgettünk. Tényleg nem volt érdemes tovább várni. Az egy hónap utáni megkérést gyorsnak találtam, de aztán egészen a közös életre készültünk. Azt hiszem, a Jóisten vezetett. Bizonytalanokodás nem volt bennem. Csak kicsit hozzá kellett gyorsulnom a tempóhoz.

Arról azért le tudtam azért beszélni Zolit, hogy ne nyáron legyen az esküvő.

Zoli: Szeptember 13-án volt az esküvőnk és az előtte való nap a polgári. Le sétáltunk a polgármesteri hivatalba, s a villamos megállóban állt két 18 év körüli fiatal, látszott, hogy nagyon szerelmesek. Megkértük őket, hogy legyenek a tanúink. A fiú azt kérdezte: „Ez most kandi kamera?” Mondtuk, hogy nem. A lány-

nak pedig felragyogott a szeme: „Menjünk!” Még egy öreg néni is becserkészünk, ő is jött. Mondtuk az anyakönyv vezetőnek, hogy minél sallangmentesebben intézze az ügyet. Mégis, mi-

kor ott állt nemzetiszínű szalaggal a vállán és elhangzott a boldogító igen, s kimondatott, hogy a Magyar Köztársaság törvényei értelmében házastársaknak vagyunk nyilvánítva, akkor az öreg néninek kicsordultak a könnyei és mi is megrendültünk, mert ez olyan komolyan hangzott és nem kis tartalommal bírt.

Ennyi ima, ennyi áldás és ráhagyatkozás a Gondviselésre, úgy érzem meghozta a gyümölcsét. Nagyon boldog vagyok Rita mellett, és csodásan neveli öt gyermekünket. Néha meg szoktam kérdezni tőle, „Boldog vagy-e?” Ilyenkor mosolyog és azt mondja, „Most, itt, nagyon szívesen megállítanám az időt.”

Az egy hónap utáni megkérést gyorsnak találtam, de aztán egészen a közös életre készültünk.

Kereszthordozó

A világban való apostolkodás legkézenfekvőbb módja, ha a saját életünkkel tudunk másoknak utat mutatni. Valószínűleg azonban ez az egyik legnehezebb dolog is, hiszen ekkor mindig hiteles, erkölcsös életet kell élni, és ráadásul nem elég látványos, hiszen nem jut el az életünk példája mindenkihez. Én most ezért megosztom veletek – remélhetőleg minél több emberrel – egyik barátnőm élethelyzetét. Ő számomra nagyon sokat adott azzal, hogy bizalmába fogadott, és nehéz helyzetét elmondva imáinkat kérte férjéért, házasságukért. Ez évekkal ezelőtt történt, azóta is el-eljön hozzám, elmondja, mi történt azóta velük. Nem „happyend”-el végződik, amit most leírok nektek, és nagyon nagy a barátnőmön lévő kereszt. Úgy látom, én azzal tudok neki segíteni, ha meghallgatom és imádkozom értük. Titeket is arra kérek, ha elolvastátok ezt a cikket, imádkozzatok értük ismeretlenül is.

28 évvel ezelőtt kötött házasságot a barátnőm a férjével. Az évek során a Jóistentől két szép fiúgyermeket kaptak ajándékba. Körülbelül tíz évre rá teljesült barátnőm vágya, és imái meghallgatásaként férjével szentségi házasságot is kötöttek, és még nagyobb öröme még egy kislányuk is született. Három szép gyermek, immár hívó férj, de sajnos nem csak az Isten cselekszik, hanem a kísértő is. Újabb tíz év elteltével kiderül a barátnőm számára, hogy férje megcsalja őt. Van egy „társa”, akivel nagyon jól megértik egymást, mindenről el tud vele beszélgetni,

szeretnek együtt sportolni stb. Szegény barátnőm, amikor ezzel szembesül, hirtelen nagyon egyedül érzi magát, úgy látja, minden egyszerre elvész, ami számára a boldogságot, az életet jelentette. És ő ebben a megalázott és kisemmizett helyzetben oda menekült, ahová mindig mindannyian mehetünk, mégsem tesszük – a Jóisten karjaiba. Lelki atyjától, hívó társaitól kér tanácsot. Tőlük erőt merítve meghozza az elhatározást: viszi a keresztet. Elfogadja ezt a helyzetet. Mit jelent ez valójában? Azt, hogy „nem rúgja ki a férjét!” Szeretetről biztosítja, elmondja neki, hogy szentségi házasságukért mindent hajlandó megtenni, és arra kéri a férjét, ne hagyja el őket, éljen így

is velük. „Legalább hozzánk gyere haza!” Ezzel kezdődik a kereszthordozás: Napról napra elviselni, hogy a másik keresztülnéz rajtam, előttem és kamaszodó gyermekeim szeme előtt szervezi „társával” az életét. Aki nincs ilyen helyzetben, az el sem tudja képzelni, mit jelent ez napról napra, hétről hétre, évről évre, mert immár több éve így él ez a család. Barátnőmet csak az Isten iránti szeretete élteti, és a hit, hogy van értelme az ő szenvedésének. Az imádságot is a férjéért kéri és nem magáért.

Számomra nagyon megrendítő, ahogy ő küzd, a világ szemében érthetetlen az ő viselkedése. A férje is azt mondja neki, hogy nincs értelme érte küzdenie. Ő mégis hiszi, és vele együtt, ha jól belegondolunk akkor mi is azt hisszük, épp Jézus

Szeretetéről biztosítja, elmondja neki, hogy szentségi házasságukért mindent hajlandó megtenni.

példájából, hogy van értelme a másokért hozott áldozatoknak. Ha komolyan vesszük, hogy szentségi házasságot azért kötöttünk, hogy házastársunkat boldoggá tegyük, akkor látjuk, hogy barátnőm is épp ezért küzd. Mindent megtesz azért, hogy férje visszataláljon Istenhez, hiszen az ő helye felesége és gyermekei mellett van, ott vár rá az Úrjézus.

Amióta megismertem a helyzetét, máshogy nézek a házasságomra is. Ő sokszor mondja nekem: becsüljem meg a férjem, mert el sem tudom képzelni, hogy milyen boldogság az, ami az én részem. Megdöbbenő, de tényleg így van. Sokszor nem is tudjuk, hogy milyen boldogok vagyunk, mert nem értékeljük, amink van. „Tanuljunk meg vágyakozni az után, ami a miénk!”

Lelki házi feladat

Vasárnap a mise után kisfiunk (7 éves) a következő önvizsgálatba kezdett:

– Jaj, nem csináltam meg a házi feladatot!

Mondtuk neki, hogy nem is volt semmi. Mire ő:

– De volt hittanból házi feladat.

Igyekeztünk őt meggyőzni, hogy tudomásunk szerint abból sincs semmi. De ő folytatta:

– De igen, mert jónak kellett volna lenni. Én meg nem voltam jó, mert a templomban folyton kérdezgettem, mikor megyünk már haza, mikor lesz már vége.

(Mert kicsit hosszú volt, a felújított templom szentelése is volt.)

Amikor meséltük hittantanárának, ő így kommentálta:

– Ez az igazi házi feladat, a lelki házi feladat.

Chatpartnerek

Egy fiatal családban a feleség otthon volt kicsi gyermekekkel. A férj egyre többet dolgozott, egyre később járt haza, s így az asszony egyre magányosabb lett. Üres perceiben az interneten barangolt, s így talált rá egy csevegőszobára. Itt új, virtuális ismerősöket szerzett, akikkel kicsit enyhíteni tudta magányát. A csevegőpartnerek közül lassan kiemelkedett egy férfi, akivel egyre többet, és egyre mélyebben tudott beszélgetni. Nap nap után megosztották egymással gondolataikat a virtuális térben, a kapcsolatuk egyre jobban elmélyült. Míg egy nap azzal állt elő a férfi, hogy ő kész otthagyni a családját: feleségét és gyermekeit, hogy a kedves chatpartnerrel új életet kezdjen. A fiatal feleség teljesen elképedt, benne fel sem merült hasonló. Így utólag vált világossá, hogy a szavai nem voltak egyértelműek, nem tükröződött bennük világosan, hogy ő nem gondolja ilyen komolyan. Ő csak barátkezelt. Mennyire fontos, hogy a házas-

társunknak időt ajándékozzunk, hogy nap mint nap építsük a kapcsolatunkat, hogy ne kényszerítsük a másikat az elfoglaltságunkkal magányosságba, kényszerpályákra! És milyen sokat kell gyakorolnunk, hogy szavaink, tetteink azt sugározzák, hogy szeretem a társamat, végérvényesen mellette döntöttem. És hogy senki más számára nem leszek társ.

Úton (Yours Truly)

Balaton vize fodrozódva fagyott be a part mentén. Az északi parton a máskor oly forgalmas útszakaszon alig jön velük szembe egy-két autó. Az autóban Sillye-dalok szólnak a magnóból. Jó ez a békesség. A

Jelmondatkibontó hétvége mondatai, a személyes találkozások öröme, az új arcok felfedezése, az esti játék vidámsága mind keveredik ebben a zenés csendben. A part menti táj új arcát mutatja. Nyáron, a Balcsi-körbetekeréskor a már

megett és a még hátralévő kilométereket jelenti egy-egy település. Most végre alkalom nyílik rácsodálkozni a házakra, a tájra is: barátok, események emléke tolnak fel, ahogy haladnak az autóval. Szereti az asszony, ha a férje vezet. Szereti azt, hogy rábízhatja magát. Hálás azért az összhangért, ami huszonöt év után is megtapasztalható közöttük. Persze, pillanatok alatt képesek összeveszni apróságokon, de a humor sokszor átsegítette már őket a nehézségeken.

Lassan befordulnak a déli part irányába. Közelednek a nyaraló felé. Elszántak, de az asszonyban van egy kis szorongás is. Tudja, hogy egyedül képtelen lenne rá, de a férje mellett biztonságban érzi magát. Az utca végig letakarítva a hótól. Megállnak a nyaraló előtt. Beviszik a bőröndöket a házba, s a hideg falak közt gyorsan átöltöznek. Gyors bemelegítés, majd elkezdnek futni. Kényelmesen, mert tartalékolni kell az erőt. Tudják ezt mindketten. A hideget nemsokára már nem érzik, kezdenek kimelegedni. Ismerős az útvonal, így könnyebb a futás is. Néha beszélgetnek kicsit közben, melyik

nyaraló kié, de legtöbbször csendben futnak. Az asszony fut elől, ez az ő kérése. Különben feladná. A fordulóig – a fele útig – egész jól bírja. Hiába, ez viszonylag sík terep, otthon dombosabb terepen edz. Hétfégenként kettesben fut a férjével. Nem nagyon beszélgetnek ilyenkor, mégis érezhető az összhang közöttük. Nem is remélte az asszony, hogy ezt a fajta megújulást hozza

ez a sport a házasságukba. Elfogadóbb, nyugodtabb lett a férje időbeosztásával szemben. 25 év után is fel lehet fedezni újabb közös pontot a kapcsolatban. Ez jó. Különösen akkor, ha a gyerekek már kezdenek felnőttkorba érni.

Futnak kitartóan – immár visszafelé. Egy szakaszt a műúton kell megtenni, ezért gyorsítanak, hogy sötétedés előtt rátérjenek az alsó útra. Erre már annyiszor jártak biciklivel, hogy sötétben is hazatalálnának. A asszónynak eszébe jut az Oázis egyik írása: Követ köre. Ezt a taktikát alkalmazza. Kisebb útszakaszokat tűz ki célul maga elé. Sötétedés előtt lekanyarodni a műútról. Már érzi a forgóinál a fájdalmat. A következő kisállomásig. Kezd fájni a bokája is. Nem baj, hallották a Jelmondatkibontón, az egyik előadás címe ez: A szeretet fájhat. A következő kis cél a templomig. Egyre nehezebb. Hol van már a templom?! Begörccsölt a lába is. Férje javasolja, sétáljanak, lazítsa ki a görcsöt, de az asszony makacs. Nem adja fel. Először csak hiúságból: mit fog mondani, hogy nem sikerült? Aztán valami azt súgja

belülről: ha csak a saját dicsőségedre akarod, nem fog menni. Totus tuus! „Szűzanyám, ezt felajánlom a kegyelmi tőkébe, a Jelmondatkibontón résztvevő házaspárokért, az előadásokért”. S jön is az újabb előadáscím: Bizz bennem, menni fog! „Ó igen, nem a magam erejéből. De hol van már a templom... mikor érünk már oda?! Feladom, megállok, muszáj leállnom, nem bírom tovább” – s még mielőtt leállna, meglátja a templomot. Szent Erzsébet, könyörögj érettünk! S ettől új erőre kap: követ köre, bizz bennem, menni fog, egészen a tied... A szeretet fájhat. Fáj is. Már lassul a tempó, de közeledik a cél. Egyre

többet beszélgetnek. Ráfordulnak a célegyenesre. Visszaérkeznek a nyaralóhoz. Időmérés, 2:28, 22,2 km. Megcsinálták a félmaratont. A Szűzanyával erősebbek voltak. Fáradtak, de hálásak.

A ventilátor fújja a meleg levegőt az autóban. Jólesik most nekik ez a meleg. Az út menti fákat a reflektor fénye világítja csak meg, hogy aztán mellettük elhaladva az esti sötétség nyugalma boruljon a tájra. A férj vezet, az asszony újraéli a kilométereket, immár gondolatban. Csendesen beszélgetnek. Békéjüket gyermekeik telefonhívása szakítja meg, a hétfégi szülőhiányt pótló felkiáltással: Ha jöttök haza, ne felejtsetek el csokit hozni!

Szakállas történet

Szakállat növeszt. Milyen csaloéka ez a kifejezés! Aktivitást sugall, pedig csak arról van szó, hogy az illető elmulasztja elvégezni a mindennapi borotválkozás munkáját¹. A házassággal kapcsolatban hasonló a helyzet az „elválás” és a „házas marad” kifejezésekkel is. Az előbbi sugall tevékenységet – pedig aki házasságban marad, az végzi el a jó házassághoz szükséges mindennapi munkát.

A házasságban élők tudják, hogy mennyi erőfeszítést kell tenniük, hogy éljen a házasságunk, különösen, ha válásos időszak következik el. Nálunk a

hírhedt hetedik évi válság két teljes éven át tartott. Hol veszekedtünk, hol némán öltük egymást, mindenesetre lehetetlennek tűnt az, amit pedig korábban jól begyakoroltunk: hogy beszéljünk egymással egymásról. Úgy éreztük, hogy sehogy sem tudjuk megérteni egymást, és könnyebb lenne – ha nem is papíron – legalább ágytól-asztaltól elválni. Közben az eszünkkel és az akaratunkkal görcsösen kapaszkodtunk abba a döntésbe, hogy nem akarunk elválni. A legnagyobb támaszunk ebben a fájdalmasan nehéz időszakban az egymás

¹ Reméljük, mindenki számára egyértelmű, hogy ez a cikk nem a szakállviselés ellen íródott, sőt, a szerzők azt is tudják, hogy a szép szakáll rendszeres gondozást igényel...

mellett való végleges, megmásíthatatlan döntésünk volt.

Azok a gyógyszernek nem minősülő gyógyhatású készítmények, amelyeket akkoriban szedtünk, s melyek végül a gyógyulásunkhoz hozzájárultak, a következők voltak:

- Mivel egymásról és magunkról képtelenek voltunk beszélgetni, elkezdtünk együtt filmeket nézni. Külső dologról, ami nem kapcsolódott közvetlen módon hozzánk és a kapcsolatunkhoz, jól tudtunk beszélgetni, és újra láthattuk, hogyan gondolkodik a másik, mi volt az, ami annyira megragadott bennünket kapcsolatunk tavaszán.

- Minimumra csökkentettük életünkben a muszájokat, és megkerestük, hogy mi az, amit valóban akarunk. Például: akarom, hogy a gyermekeim minden nap jól étkezzenek és tiszta ruhában járjanak, de vasalni nem muszáj. Tagjai vagyunk a plébániai közösségnek, de minden feladatban nem veszünk részt. Sokszor

kellett nemet mondanunk programokra és emberekre, akár sértődések árán is. (Később kiderült, hogy a tágabb családban – persze csak hosszú távon – milyen megbecsülést kaptunk ezért.)

- Mikor egymásnak nem tudtuk elmondani a bajainkat, egy közös jóbarátunkat hívtuk el katalizátornak: neki mindketten el tudtuk mondani, amit voltaképpen egymásnak szántunk, és hallhattuk egymás hozzá intézett szavait.

- Végül pedig elmentünk az óbudavári szentélybe, és megmondtuk a Szűzanyának, hogy mi becsületesen megtettünk mindent, amit tudunk, többre már nem vagyunk képesek. Kértük, hogy ő vegye a kezébe a házasságunkat, hiszen úgyis az ő közbenjárására jött létre.

Sok kapcsolat válsága vezet váláshoz, pedig a válság a házasságban sem különleges, és abban sincs semmi különös, ha valaki úgy érzi, hogy többé nem működik, ami korábban működött, vagy hogy rosszul választott. A nehézség amellyel megküzdöttünk, megerősíti a kapcsolatunkat.

Van élet a válság után – csak ne hagyjuk, hogy kinőjön a lelki szakállunk!

Tetteink beszéljenek!

Egy ismerősünk mesélte a következő nagyon is elgondolkodtató történetet:

Munkahelyén többen dolgoznak egy teremben. Közöttük vannak templomba járó keresztények, akik hirdetik is ezt magukról, de sajnos a munkájuk ezt nem tükrözi vissza.

Egyikük elég sok hibát követ el, így a vezetőség arra az álláspontra jutott, hogy előbb-utóbb megválnak tőle. A főnök azt mondta a többi kollégának, hogy keressenek új munkatársat, aki jól ért a szakmához. Erre az egyik kolléga, aki nem hívó, de jó munkatárs, szakmájához értő becsületes ember, határozottan kijelentette, hogy ahhoz feltétlenül ragaszkodik – ekkor ismerősünkhöz fordulva azt mondta, hogy ez rád kivételesen nem vonatkozik –, hogy az új ember nem lehet keresztény.

Elgondolkodtam ezen a kijelentésén. Tetteink beszélnek, nem a szavaink. És eszembe jutnak Newman bíboros szavai: „A mai ember egyetlen Bibliát olvas, a keresztény ember életét.” Mit lát?

Mit látnak, mit olvasnak ki az emberek a mi keresztény életünkől, az én keresztény (annak mondott vagy élt) életemből? Milyen nagy a felelősségünk! Arra gondolok sokszor, hogy az őskeresztények nem hirdették magukról, hogy Krisztuskövetők, mégis „lerítt” róluk. Nem tudták eltitkolni. Igazi fények, kovászok voltak. Mi meg életünkkel milyen sokszor elijesztjük az embereket Krisztustól!

Pedig a világ is megváltozna, ha végre rászánnánk magunkat arra, hogy saját magunkat megváltoztassuk.

Vasárnap este van,

és zsigong a fejem a holnapi iskolába való készülődéstől.

Harmadik gyerekünkkel éppen felvételre készülünk, és én napok óta tologatom magam előtt teherként a felvételi nyomtatványok kitöltését. Aggaszt a dolog...

Délután a férjem munkásingei vasalgatása közben voltam olyan hangulatromboló, hogy megkérdeztem a két nagyobbat, hogy biztosan mindent megtanultak-e, rendesen felkészültek-e a

másnapi iskolára. Népszerűségemet még azzal is megtapostam, hogy kikértem az angol és latin szótárakat, hogy megbizonyosodjam válaszuk realitásáról. Percek alatt felszökött a vérnyomásom az egekbe, majd visszaküldtem őket, most már alaposabb megtanulásra. Pár inget még azért ki kéne vasalnom.

Közben a két kicsi még/már a kádban. Hajukról zuhanyozom a sampont. „De Anya, mikor vacsorázunk már?” – záporoznak felém a kérdések. Míg a kicsik

pizsamába bújnak és haját szárítunk, talán a nagyok is végeznek a fürdészel, a szavak megtanulásáról nem is beszélve. Elpakolom a kivasalt dolgokat, ennyi talán elég két hétig is... Végre jöhet a jól megérdemelt vasárnapi családi vacsora. A másnapi uzsonna készítése közben jövök rá, hogy drágalátos harmadikunk holnap felel hittanból, amit valószínűleg elfelejtett megtanulni, ebben a „nagy hétvégi tanulásban”, így kezdődhet az újabb idegeskedés, hogy miért pont most kell ennek nekiállni??? „A kicsiknek már rég le kellett volna feküdniük, nem fog az egész család virrasztani miattad, mert nem tudod észben tartani a dolgaikat! Majd az esti ima után szépen megtanulod! És így akarunk mi felvételizni?”

Míg ő tanul, beülök egy kicsit a kádba „kikapcsolódni”. Folyamatosan csak arra keresem a választ, miért ilyen lusták és szétszórtak tanulás szempontjából. Mindenben segítenek, nem feleselnek, jól neveltek – ez az ismerősök véleménye – csak tanulniuk ne kelljen. Nagy csalódás ez nekem. Öten vagyunk mi is testvérek, de az én szüleimnek sohasem

kellett velünk kínlódnuk a tanulás miatt. Miért nem értik meg, hogy maguknak tanulnak? Miért nem hiszik el, hogy ez az állandó küzdelem velük nem okoz nekem plusz örömet és nem élvezem? Miért jó ez nekik? Miért nem tudják észben tartani a saját dolgaikat? Miért mindenre nekem kell emlékezni és figyelmeztetnem őket? Miért kell velük ennyit kínlódnom és küzdenem?

Elgondolkodom kicsit az esti imában. A mai szentmisén a csodálatos halfogásról szólt az evangélium. Péter és társai éppen arról beszélgethettek, hogy milyen küzdelmes volt az előző éjszakai munkájuk, hiszen semmit sem fogtak. Nem azt mondják, hogy kevés halat fogtak és többre számítottak, hanem totálisan csalódtak voltak, mert egyetlen hal sem akadt a hálóba. Ennél nagyobb kudarcuk nem is lehetett volna. Jézus ekkor kéri őket, hogy szálljanak bárkába és vessék ki a hálójukat. „Amikor megtapasztalták emberi kicsinységüket és tehetetlenségüket, akkor szólítja meg őket az Isten fia” – olvasom az evangéliummagyarázatban. Péter engedelmessége, hite, bizalma és reménye meghozza gyümölcsét. Bőséges gyümölcsét!

Mit mond nekem a mai evangélium pont a mai napon, amikor gyermekeim tanulmányi szorgalma miatt éppen kudarcként élem meg a fáradozásaimat és megtapasztaltam emberi kicsinységemet? Azt, hogy minden reménytelen küzdelem ellenére is lehet eredménye a munkámnak. Ha bízok, remélek és hiszek a Jóisten segítségében. Csak tudjak teljesen ráhagyatkozni, hiszen Nélküle

semmik sem vagyunk és semmire sem jutunk. A Jóisten ugyanúgy küzd az én szentté válásomért és bűneimért, ahogy én a gyermekeimmel.

Hiszem, édes Jézusom, hogy Veled és Általad a kudarcok után is újra tudom kezdeni! Légy velem, kérlek, hogy na-

gyobb odafigyeléssel, több szeretettel, új erővel és lendülettel tudjak gyermekeim felé fordulni, és őket buzdítani! Köszönöm, hogy figyelmeztetsz, szólj hozzám, nem hagysz magamra, és ennyire szeretsz! Drága Jézusom, hívlak, jöjj segítségemre! Ámen

Minden kegyelem!

Nemzetközi Családnapiak 2012

„Egy sivatagban volt egy kolostor. Nagy forrás, homokdombok között. Az egyik szerzetes feladata volt, hogy minden nap elgyalogoljon az oázisba és vizet hozzon a társainak. Nehéz és hosszú volt az út. A szerzetes alig várta, hogy odaérjen a kúthoz és szürcsölhesse a friss vizet, mielőtt megtöltené a vödreit. Egy idő után az a gondolata támadt, hogy lemond erről az élvezetről az Úr kedvéért. Első nap, mikor meghozta ezt az áldozatot, lefeküdt a cellájában, imádkozott, ahogy minden este szokott, kinézett a csillagos égboltra és azt vette észre, hogy egy ismeretlen, új, sosem látott fényességű csillag ragyog a szemébe. Ez örömmel töltötte el a lelkét, mert felismerte, hogy az Úr elfogadta áldozatát és jelet küldött neki. Hosszú éveken át hordta szeretettel a vizet a szerzetesünk a kolostorba, és

esténként jóleső érzéssel nézett ki cellája kicsiny ablakán a ragyogó csillagra.

Mikor megöregedett, a kolostor apátja jónak látta, hogy egy fiatalabb társa is kísérelje el a kúthoz, hogy így beletanuljon a vízhozásba, hiszen hamarosan talán át kell vennie ezt a szolgálatot öregebb társától. A hosszú úton ballagva az ifjú szerzetes hamarosan teljesen kifáradt, alig vonszolta magát és csak úgy

lihegett komótosan ballagó idős testvére mögött. A mi szerzetesünk gondolkodóba esett: „Ha én most nem iszom a forrásból, akkor ez a gyermek sem fog inni, pedig lám, mennyire kitikkadt!” Így hát, amikor odaértek, lehajolt a vízhez, merített egy kortyot a tenyerébe és megitta. Hát a fiatal barát? Nekihasalt a víznek és csak úgy fröcskölt körülötte ez éltető elem, ahogy habzsolta! Aztán megtöltötték vödörikeiket és hazamentek.

Este a jó öreg szerzetes szomorkásan indult cellájába. Lefeküdt az ágyára, de jó szorosan becsukta a szemét, mert nem akarta látni – vagyis nemlátani – a kedves és ragyogó csillag nélküli égboltot. De aztán sóhajtván mégiscsak résnnyire nyitotta a szemét. Vajon mit látott?”

A lengyel–spanyol–magyar családnapok résztvevői ezen törhették a fejüket a kápolna előtti téren egyik esti ima alkalomával. A történet a nyelvi nehézségek ellenére mindenkit magával ragadott: Alvaro kedvesen gesztikulálva adta elő spanyolul a történetet, Csermák Péter lefordította, mi pedig a szívünkbe fogadtuk.

Nagy élmény volt megtapasztalni a három spanyol (összesen 18 gyerekkel!), az egy lengyel és a sok magyar család közös schönstatti kommunikációját. A szívek beszélgetése volt ez, a közös alap segítségével. Ha mind schönstattiak vagyunk, nem kell „előlről” kezdeni mindent. A kegyelmi tőke, bármilyen nyelven is mondjuk ki, ugyanazt jelenti. Újra és újra kiderült a hét folyamán,

hogyan egyfelé törekszünk és ez megerősített bennünket, hogy a szerető családok hálózata valóban hatalmas! És színes is, mert hallhattuk, hogy Lengyelországban is van családakadémia, de kicsit más, mint a miénk. Ahogy a budapesti város-

misszió schönstatts munkája is különbözik a spanyolok missziós tevékenységétől. És a háziszentélyek is különböző „kincseket” rejtgetnek az otthonokban, de az alap ugyanaz! Valahol koronát tesznek Mária fejére, valahol a czestochowai Fekete

Madonna képe is odafér, és van, aki ezek hatására „most már tényleg” kialakítja otthonában az imasarkot.

Ugyanígy nagy hatást tett ránk a spanyol családok beszámolója a misszió ottani formájáról is: a családok járják a schönstatti Mária-képpel az utcákat és becsöngetnek a házakba, hogy imádkozni, énekelni, beszélgetni hívják az embereket. Elindul egy család 4-5-6-7 gyerekével, énekelve mennek és megszólítják az embereket az otthonaikban. Ki tud ellenállni egy mosolygó nagycsaládnak? Természetesen nem válik mindenki egycsapásra kereszténnyé, de igen nehéz az ajtót becsapni egy derűt, hitet és szeretetet sugárzó csoport előtt. Ha csak pár percre is, de belopnak valamit az emberek szívébe.

Sok erőt adott mindannyiunknak a tudat, hogy a Zajkás Házaspár otthonról kísérte a hetünket, hírt adtak magukról és áldozataikról. Ugyanígy mi is imád-

Családnapokon lenni legtöbbször nagy élmény, újra-kezdésre sarkalló erőforrás, hitbeli növekedésre csábító lelki program...

koztunk közösen értük. Mindig nagy kegyelem, hogy van elegendő előadó házaspár és házigazda-család, de ezen a héten különösen hálásak voltunk értük, hiszen az angol nyelvűség miatt még külön is kellett készülniük. A házigazdáknak az utolsó pillanatban kellett beugraniuk és a Gondviselés úgy alakította a létszámot, hogy bekerült egy várólistás család, ahol az apa el tudta vállalni a fordítást és nagyon profin végig is csinálta. Köszönjük!

A schönstatti nyelv mellett a foci nyelve is összekötötte a nemzeteket. Délelőtt, este, a szerdai kiránduláson, gyerekek, fiatalok és felnőttek lelkesen rúgták a bőrt! A magyarok megtanulták hogyan kell spanyolul szurkolni, a spanyolok pedig kedves akcentussal kántáltak tíz éves fiamnak magyarul: „Jo kapus, jo kapus!”

A péntek esti táborúz fergetegesen sikerült, hála a magyar népitáncos-mu-

szik család közreműködésének és a jól felkészült lelkes csapatoknak. Volt sorozatos családi vicc-előadás, musical-koreográfia Trapp család módra, a húsz éves lengyel Mariáról kiderült, hogy sztárokat megszegyenyítő módon énekel a mikrofonba édesapja gitárkíséréte mellett, már fáj a hasunk a nevetéstől, ahogy egy spanyol házaspár ötletes előadását néztük. Közben fogytak a hétvégére tartogatott nemzetközi ingyencségeket, lobogott a tűz, szállt a dobogva táncoló lábak alól a por, és még mindig újabb és újabb meglepetésekkel örvendeztették meg egymást a résztvevők.

Családnapokon lenni legtöbbször nagy élmény, újra-kezdésre sarkalló erőforrás, hitbeli növekedésre csábító lelki program és az önfeláldozó, bevállalós gyerekfoglalkoztatók és házaspárok részéről közösségi szolgálat is. Ha ezek a családok éjjel kinéznek „cellájuk” ablakán, vajon hány csillagot látnak?

Tetteink indítéka

A mai világban kíméletlen teljesítményharc folyik. Az embereknek folyamatosan igazolniuk kell önmagukat, rátermettségüket, nélkülözhetetlenségüket a környezetük által elvárt teljesítményükkel, tetteikkel.

Ugyanakkor az elmúlt racionalista évszázad borzalmait követően ma az egyoldalú és eltúlzott vitalizmus korát éljük. Egyesek nyíltan is hirdetik, hogy nem szabad gondolkodni (túlgondolkozni), hogy minden baj forrása gondolkodás. Az életet érezni kell! Természetesen, tisztán, mély, belülről fakadó hajtóerőből, spontán módon, örömmel tevékenykedni: ez számít ma „értékes tetteknél”.

A médiában, a politikában évtizedek óta visszaélnék a szavakkal. Az egész közéletet hazudozás, képmutatás, mások félrevezetése jellemzi. Így a kimondott szó hitelét veszítette. Mindenki az életet akarja látni. Egyedül a tettek számítanak. Az egyetlen Biblia, amit a mai ember még hajlandó olvasni, elfogadni: a keresztyének élete és a tetteik.

Jézus is azt tanította, hogy ne szóval, hanem tettekkel szeressünk. És ezt nemcsak tanította, hanem élénk is élte. Meggyógyította a beteget, életét áldozta barátaiért.

Nézzük meg, hogy mit mond erről Kentenich atya.

A gyakorlati szeretet

„Előttünk áll az Üdvözítő, és úgy tűnik, azt akarja, hogy halljuk meg jobban a szavát: <Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást!> (Jn 13,34) Új

parancs. Figyeljenek ide, kérem! Miféle új parancs ez? Megkérdezem az Üdvözítőt: <Az emberek nem szerették egymást Előtted? Mit mond a történelem? És hogyan szerették egymást?> Vagy azt akarja az Üdvözítő mondani, hogy eddig nem helyesen szerettünk, és ezért újra kell értelmezni a szeretet fogalmát? Nem, ennek a parancsnak nem ez az értelme. Az emberek szeretik egymást.

De mi az alapja ennek a szeretetnek, a természetes szeretetösztönnek? A vér, a vérségi kapcsolat; de lehet az erotika is, ahogy ez a helléneknél volt. Lehet a humanizmus, mint az esztéta századokban. Lehet a szolidaritástudat is, ahogy ez később kibontakozott. Ezek a szempontok mind szóba jöhetnek az egymáshoz való kötődésünkkel.

Mindezzel szemben az Üdvözítő belekialtja mai világunkba – legyünk bár jótekönyak, végezzünk bár közjóléti munkát, gyűjtsünk bár a szegényeknek –, odakiáltja talán a mi katolikus Karitásunknak is: <Új parancsot adok nektek!> Ha mindent meg kell ma reformálni, és vissza kell vezetni a végső elvekre, akkor ezt a Karitásnál is meg kellene tenni. Nemde a Karitásunk túl egyoldalúan csupán gyűjtőmozgalommá lett? Mivé kell válnia? Új parancsot adok nektek.

És mi következik ebből? Miben áll az újdonság? Háromszoros újdonságról van itt szó: először a parancs új kiterjedéséről; másodsor a parancs új minőségéről; harmadszor a parancs új szelleméről.¹

1. Új a (szeretet)parancs kiterjedése. Tekintsünk az Üdvözítő ember-szeretetére! Mindenkit szeretett, és azt mondja nekünk: <szeressétek ellenségeiteket is!> (Mt 5,44; Lk 27,35). Ezért a szeretetet ki kell tágtani. Ahányféle emberi arc létezik, annyiféle kell kiterjeszteni a szeretet sugarait is. Hát nemde újdonság ez ahhoz képest, ami az Ószövetségben és a pogányoknál szokásban volt?

2. Új a (szeretet)parancs minősége. Hogyan szerette az Üdvözítő az embereket? <Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét adja barátaiért.> (Jn 15,13). Mekkora volt benne a felebaráti szeretet! Saját életét is odaadta, feláldozta értünk. Hogy hangzik ez ma?! Karitás mozgalom, mint jótékonsági gyűjtőmozgalom. – Te jó ég! – Hol van itt a készség arra, hogy mindent feláldozzunk, hogy személyes áldozatot hozunk?! Meddig kell a készségnek elmennie a keresztyén értelemben vett felebaráti szeretet esetében? Addig, ameddig a Világ Megváltója is elment. Lehajolt,

és megmosta az apostolok lábát (Jn 13, 1-11), Ő, a Teremtés Királya. Mit mond a másik oldal?² Nemde Nietzsche elveit visszhangozza: <a minőségi embereken – akiknek egészséges a vérük – múlik (minden), a többiek elpusztulhatnak>.

Hallják meg, miben kell hát állnia a mi feladatunknak! Fel kell emelnünk a katolikus igazságokat az eredeti forrásokból, meg kell élnünk azokat, és meg kell mutatnunk ismét a legszelebb tömegeknek.³

3. Új a (szeretet)parancs szelleme. Mit jelent az, hogy a felebaráti szeretet azonos az Isten-szeretettel?⁴ Ez nagyon fontos. Hallgassuk meg újra: az Üdvözítő egymás mellé állítja a két parancsot: <A má-

¹ Részletesen kifejtve lásd: M. A. Nailis: Szentség a hétköznapiakban, 217–227. o.

² Utalás a nemzetiszocializmusra.

³ Ezzel a mondattal összefoglalja Kentenich atya a húszas és harmincas évek tennivalóját.

⁴ Természetesen ez nagyon merész mondat. Alapjában véve azonban egy újszövetségi idézet (lásd: 1 Jn 4,7). Ezzel Kentenich atya bizonyos értelemben összefoglalja életre szóló szívügyét. Lásd részletesen kifejtve: 3.3. AZ ÖNSZERETET, EMBERSZERETET ÉS ISTENSZERETET EGYSÉGE C. fejezetben.

Részlet XVI. Benedek pápa utolsó, hamvazószerdai prédikációjából (elhangzott a Szent Péter Bazilikában)

sodik hasonló ehhez...> (Mt 22, 39)⁵. És ha megvizsgáljuk Szent Pál apostolnál, akkor valami nagyon sajtószerű dolgot találunk, ami szeretethimnuszának csúcspontján ide-oda áramlik: ahogyan az istenszeretet kifejti hatását a felebaráti szeretetben. A szeretet ezt és ezt és ezt teszi, de örökre megmarad. A formális mozgatórugó mindenütt ugyanaz: mivel szeretem Istent, szeretem az embertársaimat is. Ez a katolikus karitás. Létezhetnek más mozgatórugók is: az izzó hit, az erős (szeretet)ösztön stb. Ezek is lehetnek okok, de nem ez a katolikus mozgatórugó, annak lényege Krisztus szeretete, s az istenszeretet.

(Mit tehetnénk?)

Talán az Önök egyházmegyéiben is hasonló szabályok és módszerek szerint járnak el, ahogy ezt már sokféle csinálják: hogy (a szentmisében, felajánláskor) a karitás értelmében áldozati körmenetet tartanak első pénteken. Mindenki az oltárhoz megy, és odavisz valami személyes áldozatot. Vannak, akik pénzt vagy valami más (anyagi dolgot) hoznak, mások másféle áldozatot, amit felírnak egy cédulára. Népünkben mindenkinek rá kell ébrednie arra, hogy mindannyiunknak kötelezettségei van-

nak egymással szemben. Az istenszeretetet a felebaráti szeretetben gyakorlati istenszerettként kell megragadnunk. Mi lehet ez? Már pusztán azáltal, ha felírom, hogy el akarok imádkozni a plébániánkért néhány Üdvözlégyet, felébred bennem az Isten és a közösség iránti odaadás tudata. Mindenütt meg kell reformálni a Karitásunkat. Gondoskodjunk arról, hogy ne csak formális, magángyűjtő-mozgalom legyen, hanem valódi istenszeretet. Látják, így kell az istenszeretnek a felebaráti szeretetet mozgásba hoznia és mozgásban tartania.

Alkalmazzák most magukra e gondolatokat a karitás értelmében, a felebaráti szeretet értelmében! Mi a felebaráti szeretet? Erőteljes, tevékeny istenszeretet. Kérem, legyenek szívesek, kérdezzék meg önmagukat, és szálljanak le most a személyes, hétköznapi körülmények közé... Eredetessünk tudatosan mindent az istenszeretből. Kérdezzék meg maguktól: nem sebeztem-e meg ezáltal a szeretetet? Örömet okoztam-e így a Mennyei Atyának? Fogunk elkövetni hibákat, de a fontos az, hogy olyankor érezzük: a Mennyei Atyának így nem okoztunk örömet.”

Történelmi napok, történelmi pillanat, történelmi szavak. A böjti idő kezdetén, hamvazószerdán tartotta XVI. Benedek pápasága utolsó szentbeszédét. A Szentatya szavainak figyelmes olvasása megkönnyíti nekünk, hogy behatoljunk annak a döntésnek mélységébe, hogy elhagyja Szent Péter székét, és visszavonul az imádság csendjébe.

„Most van itt az idő, a kegyelem ideje, a megmentés ideje» (2 Kor. 6,2). Pál apostolnak ezek a szavai a korinthusi hívekhez számunkra is sürgetően

hangzanak, és nem tűnnek távolmardást vagy tétlenséget. A sokszor ismételt »most« kifejezés azt jelenti, hogy ezt a pillanatot nem szabad elszalasztani, úgy hangzik, mintha ez egy egyszeri, megismételhetetlen alkalmat ajánlana fel. Az apostol pillantása azokra a részekre koncentrál, amelyekben Krisztust életének ismertetőjegyévé akarta tenni, amelyekben Krisztus minden emberit elfogad, egészen odáig, hogy az emberek bűneit is felvállalta. Szent Pál következő mondata nagyon erős: Isten Őt »értünk bűné tette«. Jézus, a bűntelen, a szent »Aki bűnt nem ismert«, magára vállalta bűneinket, és ennek következményét, a halált – még pedig a kereszthalált – is megosztotta velünk. A megbékélést, amit felajánl nekünk, nagyon drágán vásárolta

meg nekünk: a Golgotán felállított keresztfá volt az ár, amelyre az emberré lett Istenfiát felfeszítették. Istennek ebben az elmerülésében az emberi szenvedésben és a gonosz mélyében rejlik igazolódásunk gyökere. A mi »teljes szívünkől való Istenhez térésünk« böjtidőben járt útja a kereszten át vezet, Krisztus követésének útján, azon az úton, amely a Kálvária hegyére visz, a teljes önátadáshoz. Ez olyan út, amelyen valóságosan meg kell tanulnunk egyre inkább megszabadulnunk önzésünkől és bezártságunkból, hogy így helyet készítsünk Istennek, Aki megnyitja és átalakítja szívünket. Szent Pál arra is emlékeztet, hogy hogyan hangzik a kereszt üzenete, amit számunkra Isten hangja közvetít, akinek az apostol is követe. Ez figyelmeztetés számunkra, hogy a böjti idő útját a kereszt jellemzi, és ennek nagyobb figyelmet szenteljünk, és állhatatosan hallgassuk az Úr szavát, ami a mi utunkat megvilágító fény.”

⁵ A teljes idézet: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből. Ez a legfőbb: az első parancs. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Mt. 22,37–39.)

Szeretni azt jelenti, hogy megölelem a libakaki pulcsit

Férjemnek rengeteg ruhája van, mind makulátlan, kiváló minőségű darab. Neki nincs szüksége új holmira, bőségesen elég, ami van – szerinte.

Szerintem viszont ez egyáltalán nincs így... Sok közülük foltos, kopott térdű, széthordott, szétaposott, szakadt, kinyúlt... A szekrényében lógnak a vasalt ingek, de ő rendszerint a vasatlatlant választja „majd kirúgja magát!” indoklással. A „foltos a nadrágod” figyelmeztetésre a válasz: „ezt rajtad kívül senki sem veszi észre!”

Ruhát egyedül vásárolok neki, mert szinte lehetetlen üzletbe vinni, a legfőbb érv: neki már mindene megvan. Már szinte tökélyre fejlesztettem, hogy belelátom őt egy nadrágba, sőt, még cipőbe is, és az esetek 95%-ában sikeres a választásom, neki is tetszik, a maradék 5 %-ban visszacserelem – manapság ez már nem nagy probléma, készségesen megteszik. Persze, néhány tiszteletbeli kört így is megfutunk egymással, mert akkor is elmondja, hogy igazából neki erre nincs is szüksége, jó még a régi. Kell neki néhány hét, mire valóban tud is örülni az új holmiknak. A dolgokhoz való kötődés mintaképe lehetne. Arról viszont én gondoskodom, hogy gyakorolja a „hősies és papi kötődést”, mikor

egy-egy szeretett holmijától megszabadítom, vagyis a még használható darabokat valamilyen segélyszervezetnek adom.

Épp ezért hatalmas meglepetésként ért, hogy egy nap hazaállított egy általa vásárolt pulóverrel. Elmesélte, hol és hogyan akadt rá a ritka kincsré. Egyre jobban felcsigázott, nagy öröm volt nekem is, hogy erre szánta magát. A hosszú

bevezető után lelkesen húzta elő zsákmányát. Az ütő majd megállt bennem, egy ritka ronda színű példány volt. Majdnem kimondtam azt, amit gondoltam, hogy ez bizony olyan, mint a libak... Arcom, hangom elárulta, hogy ez nekem bizony nem tetszik, de igyekeztem

inkább arra helyezni a hangsúlyt, aminek tényleg örültem, milyen jó, hogy ő maga vásárolt ruhát magának. Nem szabad a bimbózó lelkesedést letörni, de ezt még bizony gyakorolni kell, gondoltam magamban.

Sajnos a rossz érzés eluralkodott rajtam, gonosz és alattomos ötletet eszeltem ki: este a pulcsit a szekrény legfelső polcára, a nyári ruhák mögé csúsztattam, hátha elfelejtődik. Sajnos, nem így történt, pár nap múlva kereste, azt akarta felvenni. „Hol van az olajzöld pulóverem?” „Nem tudom” – válaszoltam

úgy, hogy bár a lelkiismeretem erősen háborgott, mégsem hazudtam, mert szerintem annak a pulcsinak a színe közelebb áll a koszos sárgához, mint az olajzöldhöz. Mivel sietnie kellett, ezzel a téma gyorsan lezárult, de csak egy időre, mert újra és újra kereste, egyre ingerültebben, és én egyre ingerültebben válaszoltam ugyanazt a (szó szerint nem is, de valójában mégis) hazugságot. Egyre jobban éreztem, hogy a ruhaneművel nemigen törődő férjemnek egyre jelentőségtejjesebbé válik ez a ruhadarab, túldimenzionálódva, sötét árnyékot vetve ránk lebeg a fejünk felett. Éreztem, hogy közénk áll ez a (számomra) ronda rongy, és férjem mentálhigiénes állapotára negatív hatással van, hogy nem hordhatja azt, ami neki tetszik, diktatúrában érezheti magát. Számba vettem az ebből fakadó káros hatásokat. Magamban ezeket meghányva-vetve egy hasonló kereséskor elszántan visszakérdeztem: „Arra gondolsz, amit Te vettél?” „Igen, arra” – felelete ő. Nagy dérrrel-dúrral felálltam a kis fellépőre és előhúztam: „Tessék! De hát ez nem is olajzöld színű, hanem...” Itt a szavam is elakadt. „Mondd ki, mondd ki – folytatta emelt hangon a férjem –, akkor milyen színű?” „Hááát, szerintem olyan mint a ... ööö ... liba kakija.” Férjem reakciója hihetetlen volt, elmosolyodott,

és megnyugodva azt mondta: „De jó, hogy megvan, én már azt hittem, a vöröskeresztes konténerbe tetted!”

Szinte megbénított ez a jóságos irgalom. Letaglózva álltam, szégyelltem magam, de a boldogság szétáradt bennem. Nagy-nagy szeretettel magamhoz szorítottam, s mivel kezében szorongatta azt a bizonyos utált-szeretett libakaki pulcsit, vele együtt azt is megöleltem.

És hogy mi lett a pulcsi sorsa? Megállapodtunk, hogy akkor hordja, mikor én nem vagyok vele, és ez sajnos bizony elég gyakran előfordul.

(Ezt a történetet nem azért írtam le, hogy a feleségek követendő példát láthassanak benne, hanem hogy hálát adjak, hogy milyen irgalmas és béketűrő férjem van.)

És Rómeó és Júlia

Talán soha nem szeret egymásba Nagy-Kálózy Eszter és Rudolf Péter, ha nincs az a bizonyos éjszakába nyúló szinkronszerep, ahonnan Rátóti Zoltán sörözésre hívta Esztert a haverokkal. Közöttük volt „Rudi” is. Egy üveg whisky és a Vidámpark óriáskereke hozta őket össze – mondják tréfásan. Onnan már Péterrel ment buliba, és az ismerősöknek azt mondták: ők összetartoznak. „Nem akarunk hazugságban maradni, ezért együtt vagyunk azóta is” – mondja Rudolf Péter. Néhány hónap múlva következett a lánykérés. A lakodalom napján, Medárdkor elrabolták az ifjú arát, a férjnek meg kellett találnia. Nagy sokára talált csak rá, fél Hűvösvölgyet bejárta érte. Hogy megkapja asszonyát, hajnali négykor az utcán énekelgették vele a Kőműves Kelemen c. rockballada néhány részletét.

Ennek több mint húsz éve, s ők házasságok ma is, három felnőtt gyermekkel. Aktív színészként. Ráadásul tehetséges művészként. Ez nem normális – mondaná Tilmann atya.

És Rómeó és Júlia című duódrámájukat először a premier után nem sokkal, 13 évvel ezelőtt láttuk. Akkor még mi is hősszerelmesként ültünk a nézőtér romantikusan félhomályos soraiban, s egyek voltunk mi is Rómeóval és Júliával: Veled, bármi áron, örökre.

Azóta – immár mint házasságok – belekóstoltunk már a többi szerepbe is. Átéltük, milyen nehéz lehet két család hagyományait, tagjait elfogadni, pláne befogadni. Voltak ellenségeink, követünk el fatális hibákat. Akartuk a szöges ellentétét annak, ami gyermekünk vágya lett volna. Voltunk (s leszünk) nevelésges, de cinkos dajkák. Alkalmunk nyílt ifjabb hősszerelmesek bizalmát élvezni. De a legizgalmasabb szerep továbbra is Rómeóé és Júliáé. Ezért megnéztük idén újra, hátha megtudjuk, mi a titkuk ennyi év után.

Néhány esztendő kihagyással a Centrál Színház színpadán hűségesen és hitelesen jeleníti meg Nagy-Kálózy Eszter és Rudolf Péter Shakespeare drámáját. Mozgásukkal és ötletes gesztusrendszerükkel, a klasszikus fordításra támaszkodva lüktetőn élővé, frissé teszik a történetet. Ketten jelenítenek meg minden karaktert, helyszínt és eseményt. Ebben egy csipkés alsóneműn, egy szemüvegen és a rajtuk lévő csuklyás pulóveren kívül semmi nincs a segítségükre. Ennek dacára hihetetlen rugalmassággal és pontossággal váltanak az egyes karakterek közt. Igényes és szuggesztív játékuknak köszönhetően az első perctől magával ragadja a játék közönséget, és nemcsak külső szemlélőivé válik az előadásnak, hanem részesévé is. Mert bennünk él ugyan Shakespeare összes figurája, de ez a pár hosszú évek óta jeleníti meg a szereplőket itt és most. S ez az, amitől az egész előadás izgalmas lesz, a történet élő és aktuális.

Milyen intenzív testi-lelki tréning lehet egy házaspárnak újra és újra eljátszani az első látásra szerelmet, a gyűlöletet, a bűnt, az irgalmat, a tragédiát és az elválaszthatatlanságot!

Ahhoz, hogy a színészi játék hiteles legyen, kellene a saját élmények, átélések. Nem kell nagy fantázia ahhoz, hogy egy házasság, pláne nagycsalád mindennapjaiból ezekhez merítsünk, de hogy kilépjünk az aktuális élethelyzetünkéből, s másfél óra alatt az összes figurát hitelesen megmutassuk egymásnak, főleg másoknak: zseniális koncentráció, összmunka szükséges. Elképzelem, ahogy útban a színház felé még egyik gyermekükről beszélgetnek (urambocsá: vitatkoznak), vagy a házuk költségghatékonyabb fűtéséről töprengenek, s pár perc múlva már a színpadon állva Rómeóék és Júliák, Tybaltok és Mercutiók, Dadák és Lőrinc barátok.

Persze nem is mehet mindegyik figura tökéletesen. Ha nagyon kritikus akarunk lenni, megállapíthatjuk, hogy Rudolf Péter viccesebben alakítja csipkés bugyival a fején a dadát, mint Nagy-Kálózy Eszter, s nőként nehezebb kemény fickót (Tybalt, Mercutio) megjeleníteni, vagy Lőrinc barátot hitelesen alakítani. De feleségként nézve Nagy-Kálózy Eszter játékát, amikor az asszonyt jeleníti meg, aki Júliaként testvérbátyja halálhírére kapva előbb gyűlöli Rómeót, aztán magát, hogy hozzáment egy gyilkoshoz, csak elismeréssel nyilatkozhatunk. A nehéz dilemmákat tárja elénk,

amikor újra magát kárhoztatja, amiért feleségként nem irgalmat érez először földönfutóvá vált, ártatlan férjéért: csodálatos összetettséggel jeleníti meg Júlia lelkivilágának rezdüléseit, karakterének gazdagságát! Shakespeare-é a zsenialitás, Nagy-Kálózy Eszteré a dicsőség.

S valljuk be, ötven év fölötti, kopaszodó színészként nem Rudolf Péter a klasszikus Rómeó. De játékatól mégis érezhető, mennyire nem kortól függ a lángoló szerelem. S öniróniában gazdag alakításától nincs nő a színházban, aki-nek ne dobbanna meg szíve egy ilyen pocakosodó Rómeó iránt.

S ilyenkor megint furdalja oldalunkat a kíváncsiság: vajon milyen lelkiállapotban vannak a színészek igazából?

A tapsviharban egy-egy mosolyt el lehet csípni Rudolf Péter arcáról. Feleségére mosolyog. Nagy-Kálózy Eszter komoly marad, de visszapillantásával nyugtázza férje gesztusát. A többit majd hazafelé megbeszéljük.

Így lesz a halálra ítélt hősök szerelme halhatatlan.

Éljük át mi is újra és újra! „Egy picit szabad színházat csinálni” – mondaná talán Tilmann atya. Szabad otthon a másik helyébe képzelni magunkat, ami-

kor éppen nem értjük véleményét. Szabad ismét, újra lángolóan szerelmesnek lenni, szabad bálba vinnünk hitvesünket, szabad átadni magunkat az önzetlen odaadás érzésének!

Azonos címmel a darabot a Centrál színházban nézhetjük meg. William Shakespeare művét Vámos Miklós ötlete és Mészöly Dezső fordítása alapján színpadra állította: Nagy-Kálózy Eszter, Rudolf Péter, Horgas Ádám. Az előadás időtartama: 1 óra 30 perc, szünet nélkül.

Kedvenc filmjeink Vándorút

Az elmúlt időben a nem hívő emberek körében is felkapott lett a Szent Jakab út. Az El Caminonak nevezett zarándoklat végcélja Santiago de Compostela, Szent Jakab feltételezett sírja. Mi lehet a titka az El Caminonak? Valószínűleg az, hogy a mai rohanó életünkben nincs időnk arra, hogy feldolgozzuk élményeinket, tisztában legyünk önmagunkkal, céljainkkal, sodródunk a hatalmas áradattal. Ennek eredményeképpen sok stresszes, lelkileg beteg ember él a világunkban. Emilio Estevez, amerikai színész, aki néha a rendezésben is kipróbálja magát, a 2010-es *The Way* (A vándorút) című filmjében vette elő az El Camino témát. A filmben maga is szerepel, apjával, Martin Sheen-nel közösen. A film attól magával ragadó, hogy a mai korban, mai problémákkal küszködő embereket mutat be. Aki ar-

ra a katarzisszerű élményre vár, hogy a szereplők a film végére láthatóan megterének, hívő keresztényekké válnak, az csalódní fog. A film egész egyszerűen nagyon életszerű. Egyszerre vidám és néha szívet szorongató. Könnyen azonosulunk a különböző okok miatt zarándoklatra indult szereplőkkel. Az biztos, hogy a film végén szinte vágyat érzünk arra, hogy azonnal összepakoljunk és induljunk Santiago de Compostellába.

Az út természetesen szimbólum, hasonlóan más utazásos történetekhez. Az életünkről szól, valahonnan valahova tartunk, különböző útitársakkal találkozunk, de rajtunk múlik, hogy felismerjük-e a célt, és elérjük-e azt. A film főhőse, az özvegy Tom (Martin Sheen), akinek egyetlen fia, Daniel (Emilio Estevez) az El Caminon veszté életét egy balesetben. Tom azért indul Franciaor-

szágba, hogy hazavihesse fia maradványait. Egy hirtelen jött gondolat arra vezérli, hogy fia helyett maga járja végig az El Caminot. Felveszi fia felszerelését és nekiindul a hosszú gyaloglásnak. Teszi ezt Danielért, és csak az út során döbben rá arra, hogy önmagáért is. Fia hamvait magával viszi az úton, és időnként elszór belőlük az út mentén. Ebben benne van egy elengedési rítus is. Tom vezekelni is próbál az úttal, rájön, hogy több időt kellett volna töltenie szeretettivel, hogy nem igazán értette fiát, miért nem fejezi be az egyetemet, hogy miért akar utazgatni a nagyvilágban. Most már igazat ad fiának, aki utolsó vitájukban azt mondja neki, hogy az életet – lehet, hogy nyugodt, biztonságos, de unalmas – nem választani kell, hanem élni. A hosszú gyaloglás során útitársakra, barátokra is lel. A holland Jost-ra, aki csak azért indul neki az El Caminonak, hogy lefogyjon. A következő útitárs, Sarah, az idősebb, sokat szenvedett elvált asszony, akit eddig vertek, kihasználta a férfiak. Szünet nélkül dohányzik, célja – látszólag – az úttal kapcsolatban, hogy megszabaduljon ettől a szenvedélyétől. A trióhoz az út későbbi szakaszában társul Jack (James Nesbitt), az írói válsággal küszködő férfi. Tom története megérinti, és végre van újra mit írnia. Sok mindent tanulnak a 800 km alatt, sokféle embert megismernek, de legfőképpen önmagukat. Mind a négyen visznek magukkal egy, az út elejéről hozott követ, ame-

lyet az zarándoklat vége felé egy kereszt tővében raknak le. Ez a szimbolikus cselekedet kifejezi, hogy mindannyian terheket hordozunk az életben (követket), amelyeket le kell tudni tenni. Az a hely pedig, ahol megszabadulhatunk tőlük, a Megváltó keresztje. Megható az a jelenet, mikor a négy vándor eléri végcélját, Santiago de Compostellát. Szent Jakab szobrához térdelve kell bemenni a templom ajtótól, de négyük közül csak az teszi meg ezt, akitől a legkevésbé várunk. De így is igazi vallási élmény ez számukra. Megható az is, hogy Tom az El Camino végigjárását igazoló oklevet nem a saját, hanem fia, Daniel nevére tölteti ki. Bár Jacknek nem sikerült lefogynia, Sarah nem szabadult meg a dohányzástól, mind a négyen elérték céljukat, más emberekké váltak. És lehet, hogy nem látjuk (csak érezzük), hogy megtért hívők lesznek, de akaratlanul is Gabriel García Márquez jut eszembe: „Hisz Ön Istenben? Nem..., de félek tőle.”

Testi-lelki tisztulás idején

A nagybőjti időszakban elsősorban a lélekfrissítést, elmélyülést helyezzük előtérbe, ezért jó, ha táplálékunkat is úgy választjuk meg, hogy minél kevésbé legyen lefoglalva szervezetünk az emésztéssel, és még több teret kapjon szárnyalni vágyó lelkünk. Ilyenkor jön jól, ha ismerünk néhány tisztító, frissítő hatású ételt és italt.

Kezddhetjük a napot **gyógynövényekből készült teával**, amibe jó ha helyet kap a csalán, a diólevél, a citromfű, a hárs vagy a zsurló. Szintén jó frissítő a **citromos víz**: A citrom nagyszerű forrása a C-vitaminnak, ami nemcsak a méregtelenítésben segít, de a zsírégetésben is hatékony.

Az ebédet kezdjük egy forró levessel, amihez jó alapanyagok lehetnek a **sötétzöld leveles zöldségek**. Ezek a zöldségek klorofilltartalmukkal segítenek a méregtelenítésben, de készíthetünk különlegességeket is, pl. a gyakran mellőzött fehérrépa-ból:

Fehérrépa-krémleves

Hozzávalók: 2 nagyobb fehérrépa, 2 közepes krumpli, 1 fej hagyma, 1 liter víz vagy zöldség alaplé, só, bors, olívaolaj, esetleg 1,5 dl joghurt. A felaprított hagymát megfuttatjuk egy kevés olívaolajon, rádobjuk a felkockázott fehérrépa és krumplit, pár percig kevergetve pároljuk, majd felöntjük vízzel (vagy alaplével). Sózzuk, és puhára főzzük a zöldségeket kb. 15 perc alatt. Frissen örölt borsot adunk hozzá, és botmixerrel pépesítjük. Ha krémesebbre, lágyabbra szeretnénk, joghurttal gazdagíthatjuk. Tálaláskor megszórhatjuk pirított dióval vagy aprított petrezselyemmel. Senki ne ijedjen meg, még a fehérrépa kerülök se, nagyon finom, fűszeres a leves! Egész más íze van így a fehérrépa-nak, mint a húslevesben!

Kiváló tisztító a **cékla** is: tökéletes választás arra, hogy segítsünk magunkon! A cékla ugyanis a máj és az epehólyag munkáját segíti. Legjobb nyersen inni a levét, de finom ételt is lehet belőle készíteni, mint a

Tormás-almás céklakrémleves

Hozzávalók: 2 közepes cékla, 1 közepes krumpli, 1 alma, 1 fej hagyma, 2 evőkanál ecetes torma, 1 liter víz vagy zöldség alaplé, só, olívaolaj, esetleg 1,5 dl joghurt. A felaprított hagymát megfuttatjuk egy kevés olívaolajon, majd hozzáadjuk a felkockázott céklát, krumplit és almát, pár percig kevergetve pároljuk, majd felöntjük vízzel (vagy alaplével).

Sózzuk, és puhára főzzük a zöldségeket kb. 15 perc alatt. Hozzáadjuk az ecetes tormát, és botmixerrel pépesítjük. Ha krémesebbre, lágyabbra szeretnénk, a joghurttal gazdagíthatjuk. Tálaláskor megszórhatjuk pirított szezám-maggal vagy dióval. Sok bennük az ásványi anyag és más fontos, a szervezetet támogató anyag.

Régi megfigyelés, hogy milyen hasznos a **káposzta**. Nemcsak a májra van jó hatással, de C-vitamin tartalma, valamint rosttartalma is segíti a méregtelenítést és a tisztítást. Ugyanilyen jól járunk a **brokkolival** is.

Fontos immunerősítők és tisztítók a **gyömbér és a fokhagyma**.

Mindkettő a máj munkáját segíti a szabad gyökök elleni harcban.

Amennyire lehet, kevesebb finomított alapanyagot, cukrot és zsiradékot használjunk!

Sok esetben kapjon helyet étrendünkben a barnarizs, a köles és a teljes gabonafélék, pl. bulgur (búza töret).

Elmaradhatatlan szerepet kapnak ebben az időszakban a **gyümölcsök**. Ezek

vitamin- és antioxidáns-tartalmának segítségével tudunk megszabadulni a szervezetünkben felgyülemlett méreganyagoktól (pl. alma, dió, avokádó). Ezekből lehet frissen préselt leveket készíteni, és ezzel is indíthatjuk a napot.

A jól megválasztott fűszernövények nemcsak ízesítenek, de az emésztést is segítik. Nagyon jó hatású pl. a kurkuma, fahéj, koriander, kakukkfű.

Szánjunk nagy szerepet ebben az időszakban a **hagymaféléknek**. Nyersen a leghatásosabbak, de változatos étrend is készíthető belőlük pl. krémleves, töltött hagyma (fűszeres, gabonás töltelékkel), hagymás törtburgonya stb.

Borajánló:

Nagy sikerű volt idén az újborok között az: **Egyből kettő 2012**.

Az etyeki borvidékről származó borzenit és szürkebarát házasítása. Nevét a borász szeptemberben született ikrei ihlették. Halványzöldes, kissé szénsavas bor. Virágos, gyümölcsös aromái fiatalágát erősítik. Alkoholtartalma és testesége közepes erősségű.

Gólyahír

Málatelt szívvel és nagy örömmel osztjuk meg a hírt, hogy a Jóisten végtelen szeretete és kegyelme által 2012. december 4-én megszületett második kislányunk, Ruff Márta!

Ruff Tamás és Enikő

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ Tilmann atya sok-sok szeretetét, tanítását, útmutatásait
- ❖ Gertrud-Maria nővér áldozatos szolgálatait
- ❖ leköszönő XVI. Benedek pápánk áldozatos munkáját, lelki vezetését
- ❖ új pápánkat, Ferencet
- ❖ hogy az Égfelé imakönyv magyarul is megjelenhetett
- ❖ a családnapi előadói munkáit
- ❖ a technikai zsinatot, és mindazok munkáját, akik a családnapi gyakorlati lebonyolítását elősegítik
- ❖ az új budapesti liga csoportot
- ❖ a budapesti régió találkozót
- ❖ a családakadémia 10. és 11. évfolyamát
- ❖ a fiú és lány ifjúsági csoportokat
- ❖ a budapesti közösségi helyet, ahol a fiatalok közösségre, tartalmas programokra lelhetnek
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ azokat az édesanyákat és édesapákat, akik már az örökkévalóságban vannak, hogy Isten fényét sugározták ránk földi életünkben.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent,

- ❖ hogy a Mennyei Atya fogadja be országába Tilmann atyát, és adja meg Neki az örök boldogságot
- ❖ hogy áldja meg Gertrud-Mária nővér áldozatos munkáját, és adja neki Szentlélek ajándékait és Kentenich atya karizmáját
- ❖ adjon sok erőt, bölcsességet Ferenc pápánknak az Egyház kormányzásához
- ❖ hogy Kentenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki balesetben lebénult – és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kentenich atya boldoggá avatásában
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ egy édesanya szeme világáért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ súlyos válságban lévő házasságokért
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy a családcsoporthoz jól működjenek, a családok között élő szeretetkapcsolat jöjjön létre, hogy hordozni tudjuk egymást
- ❖ hogy a fiatalok megtalálják hivatásukat és saját útjukat a Jóisten felé.

Drága Szűzanyánk, kérünk, imádkozz velünk ezekért a szándékokért!

ÓRIÁSI apróságok [gyerekszój]

Este a kisfiam Bence (7 éves) pakolászik, persze megint kiejt valamit a kezéből. Mondom neki:

– Nem hiszem el, hogy mindig elejtesz valamit!

Erre ő komoly tekintettel:

– De anya, gravitáció van!

Emmával (3 és ½ éves) három napot töltöttünk kizáródás miatt kórházban.

– Mama, ugye te nem vagy az anyukája ezeknek a gonosz néniknek (gyk.: ápolónőknek)?

– Dehogya! Én a te anyukád vagyok!

– Akkor miért mondja mindegyik azt neked, hogy „anya”?!

„Emlékszem rá, mikor a hasadban voltam és sötét volt, akkor azon gondolkoztam, fiú legyek vagy lány...”

Zsoltika (4 éves) szemébe süt a nap és könnyezik.

– Anya, folyik a sírás vizem!

Vacsi után mosogatás, sok kedvem nincs hozzá, fejemet a konyhaszekrénynek támasztom, Flóra (6 éves) megáll mellett:

– Anya, mi a baj?

– Áááá, semmi!

– Az asszonyors, mi?

Panka (6 éves) áradozva szólt édesapjához:

– Papa, te annyi nyelven tudsz! Tudsz párizsiul, nápolyiul, joghurtul...

Bogi (5 éves) apukája nagyon sokat dolgozik.

Bogi: „Apa, most már ne dolgozz anynyit, inkább legyél rendes apuka!”

Kislányom (6 éves) komoly kérdése a nagy érkezésekor: „Maradni jöttél?”

NAGY szójú

Öcsém (17) dumálunk egy reggel, közben beleesik valami cérnaszálféle a kávésbögrémbé. Mondom:

– Idegen test a kávémban!

Botond (kaján vigyorral):

– Tejnek hívják!

Január elején beszélgetünk a tavaszi programokról. Felmerül a kérdés, hogy mikor lesz hamvazószerda.

Lapozgatom a naptárat, és mondom:

– Február 13-án.

Mire nagylányom, Dorka felkapja a fejét, és azt kérdi:

– És péntekre esik???

Óbudavári hírek

2012 novembere óta három szövetségi hétvége, két fiúprogram, két kiségyetemi összejövetel volt a Schönstatt központban.

Járt nálunk lelkigyakorlaton az „Isten mosolya” közösségből 35 fiatal.

Megkezdtük az „Én kis kertem kerteltem” projektünk megvalósítását.

Emlékmisét tartott a kápolnában Tilmann atya temetésével egy időben Korzenszky Richárd atya.

Megjelent Kentenich atya Égfelé c. imakönyve.

Szilveszter éjjelén hálaadó igeliturgiát tartott a kápolnában Gódány Róbert.

Januárban technikai zsinatot tartottunk, beszámolót a honlapon találtok.

Januárban rendeztük meg a jelmondatkibontó hétvégét is.

Közeledik az adóbevallások ideje, ezért kérünk szépen mindenkit, aki teheti, ajánlja fel adója egy százalékát a Családok a Csaláért Egyesület számára, hogy ezzel is segítsétek a Magyar Schönstatt család munkáját.

Adószámunk megváltozott: 19265836-2-19 az új számunk!

Kislánytábor

9-12 éves kislányok számára

Ilyen még nem volt! A helyszín ezúttal a Bakony szívében fekvő Hárskút – Rák-tanya az erdő közepén, 500 m tengerszint feletti magasságban.

Időpont: augusztus 4–9.

Előrelátható **költség:** 15 000 Ft.

Jelentkezni április 30-ig a schumicky.ildi@sch-ps.hu e-mail címen lehet 5000 Ft egyidejű átutalásával „lánytáborra” megjelöléssel, a jelentkező nevét feltüntetve a 11773023-06612788 szám-

számra, Schumickyné Könyves-Tóth Ildikó nevére. (Tel: 06/20/343-10-66)

Kérjük, hogy ezúttal vegyétek komolyan a jelentkezési határidőt, mert a szállásra előleget kell fizetnünk április végéig. Mivel a szállás korlátozott számú (25) férőhellyel rendelkezik, a jelentkezéseket a beérkezés sorrendjében tudjuk fogadni.

Szeretettel várunk mindenkit!

*Schumicky Ildikó,
Kozma Jutka, Csabai Barbidó*

Szeretettel hívunk és várunk a következő
lánnytáborunkba!

Helyszín: Celldömölk, a római katolikus plébániai kolostor épülete.

Cím: Celldömölk, Hollósy Jusztin tér

Időpont: 2013. 07. 21. – 07. 27.

Korosztály: 9–12 éveseket várunk

A tábor díja: 17 000 Ft/fő

Ha testvérek jönnek, azt jelezzétek! Ez a díj a heti szállás, étkezések és a programok fedezetül szolgál. Aki szeretne, hozhat lekvárt, kolbászt, zöldségeket, gyümölcsöket. Jelezzétek előre!

Utazás: busszal, vonattal vagy autóval is lehetséges.

Fizetés módja:

1. Bankszámla szám: CIB bank 10700062-66959427-51100005 (magán számlaszám Mamzié) Ha utaltok, a közleménybe a lányotok teljes nevét írtátok be! Köszönjük.

2. Vagy a helyszínen is lehet.

Jelentkezési határidő: 2013. 06. 30-ig vagy 30 főig

A jelentkezési lapokat küldjétek el a megadott e-mail címre, kitöltve.

További kérdésekkel bizalommal forduljatok:

Kocsispéter Edithez (Mamzi)

kkocsispeteredit@gmail.com

06/30/482-91-32

Gregorich Zsófiához

zsoofa@gmail.com

06/70/379-59-02

További lánytáborok időpontjai:

13–15 évesek: jún. 30. – júl. 6.

16–18 évesek: júl. 8–13

18+: júl. 14–20

csabai.barbara@gmail.com

Kedves Szülők, kedves Fiúk!

Természetesen idén is sok szeretettel várunk minden korosztályt hagyományos nyári, nomád fiútáborainkba. Régi motorosokat és zöldfülű újoncokat egyaránt szívesen fogadunk. A hangulat garantált, a társaság remek, a sátrak a régiek, a vizesárkot még mindig meg kell ásni, és a tűz sem fogja magát őrizni! Akik már jártak nálunk, azok minden bizonnyal idén is visszatérnek, akik pedig még nem, azok bátran érdeklődjenek táborvezetőinknél vagy az ismerős családoknál!

Felső tábor: június 29 – július 6., Szokolya, táborvezető: Horváth Gergely (gergely28@freemail.hu)

Alsós tábor: július 7–13., Szokolya, táborvezető: Palásthy János (nlajospj@gmail.com)

Középiskolás: július 24 – augusztus 2., Monostorapáti, táborvezető: Csermák Péter (peter@schoenstatt-patres.org)

Döglesztő: augusztus 5–9., Zemplén, táborvezető: Márky Ádám (marky.adam@schoenstatt.hu)

Jelentkezési határidő: június 16.

A táborokra már lehet jelentkezni, akár az Oázishoz mellékelt jelentkezési lapon, akár a táborok vezetőinél e-mailen. Hamarosan elérhetővé teszünk egy kitölthető űrlapot is a honlapunkon, erről később küldünk tájékoztatást.

Kápolnaünnep 2013

A Magyar Schönstatt Család szeretettel hív és vár 2013. április 7-én vasárnap Óbudavárra, kápolnánk felszentelésének évfordulójára!

Küldetésünk jegyében hozzunk magunkkal érdeklődő új családokat is!

Program: 9:30 Megérkezés, ráhangolódás

10:00 Gertrud-Maria nővér előadása az előadóteremben

11:00 Az előadás feldolgozása kiscsoportokban

12:30 Ebéd piknik alapon, utána kötetlen együttlét

15:00 Ünnepi szentmise Bemutatója: Pintér Piusz Tamás SMC

A szentmise keretében szeretetszövetség-kötés és megújítás, új és meglévő háziszentélyek képeinek megáldása. Kérjük, hozzátok magatokkal a kegyképeket.

Akik ezen az ünnepen háziszentélyt szeretnének létesíteni és szeretetszövetséget kötni, jelentkezzenek Csermák Kálmánnál és Alice-nél, a kalmanalice@gmail.com címen. A szentmisén a háziszentéllyel rendelkező családok, akik szeretnének és vágyódnak rá, ünnepélyesen szentély kulcsot vehetnek át Gódány Róbertől és Ritától. Kérjük, hogy aki kápolna kulcsot szeretne, jelezze az iroda@schoenstatt.hu címen.

Telefon: 87/655-014, mobil: 06/20/221-24-11, e-mail: iroda@schoenstatt.hu

Szent Mihály védnöksége alatt

Indult el a Családakadémia 11. évfolyama tíz házaspár részvételével a kaposvári egyházmegyében a családreferens Radnai házaspár szervezésében.

A nyitó szentmisén az atya Szent Mihályról beszélt, és a családokat az ő védnöksége alá helyezte. Mert egyáltalán nem könnyű, ha nagyon különböző emberek két évig együtt akarnak dolgozni. Nem veszélytelen egy házaspárnak sem számukra fontos dolgokról mások előtt együtt beszélni. Mi például az első ilyen alkalommal nagyon összevesztünk. Azóta mindig, ha érzékeny témákról akarunk beszélni, előtte imádkozunk a Szentlélekért, hogy tudjunk együtt dolgozni, hogy megértsük egymást és Szent Mihályhoz, hogy tartsa a gonoszt távol tőlünk.

Az első hétvége az ismerkedés jegyében telt el. Minden házaspár kapott egy táblányi ív papírt, színes filctollakat és kb. egyórányi időt, hogy tekintsék át és rajzolják le, hogyan vezette Isten őket eddigi életükben, hogyan találtak ide, és mit várnak ettől a képzéstől. Így mélyebben megismerhettük egymást. Az esti rajzos bemutatkozásra megérkezett a családreferens Nyéky Kálmán atya is, aki nagy figyelemmel hallgatta a

családok bemutatkozásait, melyekből néhány mozzanat különösen is kiemelkedett:

Az egyik fiatal házaspár intenzív mozgalmi múlttól számolt be. Számukra ez a hétvége túl laza volt, mivel sokkal intenzívebb programokhoz vannak szokva.

Egy másik fiatal házaspár a bemutatkozásában megemlítette, hogy Szent Józsefhez imádkoztak kilencedet, és ennek tulajdonítják, hogy lett saját otthonuk. Felkaptam a fejemet, mert egy hónapja unokaöcsém is egészen hasonlóan számolt be. Évek óta húzódó lakásínségük a Szent Józsefhez imádkozott kilenced után oldódott meg; Szent József juttatta őket saját családi házhoz.

Egy másik család arról számolt be, hogyan jött létre a „házi oltárunk”, és lett ezzel otthonuknak lelki központja, ahol a gyerekekkel együtt naponta imádkoznak.

Elakadva

Az egyik apa elmesélte megtérése történetét, és ezzel együtt az „új evangelizáció sikerének titkára” is rávilágított: „A plébánosunknak köszönhetem, hogy most itt vagyok. A »megtérésem« nem úgy történt, ahogy ezt általában elképzelik. Rám nem hatottak a prédikációk, a lelki beszélgetések, az Isten-érvek stb. Hanem egy alkalommal éppen a télire való fát hasogattam és raktam gúlába, amikor rám köszönt atyánk: »Jó munkát!« – mondta –, melyre kapásból nevetve visszavágtam: »Része legyen benne!« És lássatok csodát, félóra múlva megjelent a plébános úr átöltözve, és beállt mellém fát rakodni. Nem röstellt részt venni az életünkben. Ez hatott! Így kerültünk közel egymáshoz, és szavak nélkül is megértettük egymást.”

Mégis talán a legemlékezetesebb élmény az egyik fiatalasszony beszámolója volt a családjáról. Ezt a címet is adhatnánk történetének: „Mit tanulhatunk egy alkoholistától?” Na, nem kell megjedni, egy a gyógyulás útján járó alkoholistától. Az elbeszélésből megtudtuk, hogy őszinteséget tanulhatunk.

Az édesapja szenvedélybetegsége révén a fiatalasszony megismerte a gyógyítás és gyógyulás útját, melyen bevett gyakorlat a teljes, nyílt őszinteség. A gyógyulást kereső embernek meztelenül kell odaállni az emberek és Isten elé. Meztelenül, ami azt jelenti, hogy nem mentegeti magát, nem magyarázkodik, nem keni el a dolgokat, nem hord álarcot, nem menekül holmi virtuális életbe... Megdöbbenett ez, mert egyszerre megmutatta, hogy nekünk, „egészséges” embereknek is mekkora szükségünk lenne erre az őszinteségre; vagy másképp mondva: e nélkül egyszerűen nem tudunk közelebb jutni egymáshoz és Istenhez sem. Erre figyelmeztet a Jelenések könyvének értelme¹ és Jézus is beszél erről a farizeusról és a vámosról szóló példabeszédében.² Vagyis megfordul a kocka. Erről az oldalról nézve mekkora előnyben van egy ilyen alkoholista velünk szemben!

Összefoglalóan elmondhatjuk, hogy nagyon színes társaság jött össze. Csofaldatos gazdagság, mely igazi ajándék és az új evangelizáció motorja lehet az egyházmegye számára és azon túl is.

Tetteink beszélnek... Elgondolkoztam ezen, hogy huszonéves lányként mégis milyen tettekkel tudok én beszélni? A legtöbb ismerősöm és köztük persze én is, épp most fejezzük be tanulmányainkat, munkát keresünk vagy továbbra is a helyünket a világban. Kicsit úgy érzem, elakadtunk, nem tudjuk hogyan tovább. Szüleink amikor ennyi idősök voltak, már ismerték egymást, néhányan már esküvőn is túl voltak, vagy az első babán. Mi, igen sokan, pedig a hivatásunkat se találjuk, nemhogy egy komolyabb párkapcsolatot (természetesen nem MINDENKI nevében beszéljek). Ezért egyre több ismerősömnél és magamnál is azt veszem észre, hogy otthon találjuk meg a helyünket. Átvesszük az anyukák szerepét olyan értelemben, hogy ráérünk mosogatni, főzni, mosni, bevásárolni, nagyszülőkhöz járunk segíteni, beszélgetni. Otthon kezdünk el a tetteinkkel beszélni. Például, tudom hogy otthon sokszor zavarja a szülőket, ha a testvéreim elfelejtik kidobni maguk után a szemetet, a joghurtos dobozt, papírzsepit. Ezért én odafigyelek erre, és rögtön kidobom ilyen esetben. Próbálok így is törekedni a békére. Vajon miért alakult ez így?

Anyukáink felneveltek rengeteg gyereket, húsz évig ki se mozdultak. Van olyan lány ismerősöm, aki ugyan befejezte a felsőfokú képzését, de kijelentette, hogy ő bizony nem fog dolgozni, várja hogy szülhessen, főállású anyuka lehessen. Egész életünkben erre voltunk felkészítve. „Ha már nem vagy jó matek-

ból, legalább főzni tanulj meg.” Mondták tanáraink a katolikus iskolákban, vagy netalán a szüleink maguk.

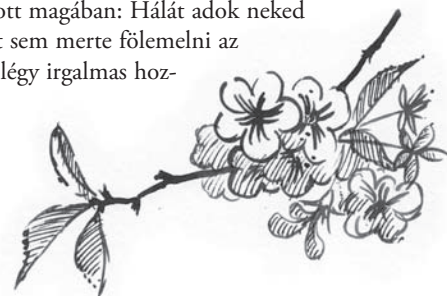
Gimnazistaként, ha megkérdezték, mi akarok lenni nagykoromban, rávágtam: „diplomás anyuka”. Ez persze mindenkinek tetszett.

Nem akarok senkit sem okolni, hogy a mai lányok miért nem találjuk a helyüket, erről főleg mi tehetünk. Nem figyeltünk másra, csak a környezetünkre, a sok otthon dolgozó anyukára. Számunkra ez lett A FŐÁLLÁS.

Ha pedig mégis sikerül munkát találnunk, rászanni magunkat, sajnós eszünkbe se jut elköltözni otthonról,

¹ Jel 3, 15–17. „Ismerem tetteidet. Nem vagy se hideg, se meleg. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg! De mivel langyos vagy és se hideg, se meleg, kivetlek szájból... nem tudod, hogy nyomorult vagy és szájalomra méltó, szegény, vak és meztelen!”

² Lk 18,10–13. „Két ember fölment a templomba, hogy imádkozzék, egy farizeus és egy vámos. A farizeus emelt fővel így imádkozott magában: Hálát adok neked Isten... A vámos pedig megállt hátul és szemét sem merte fölemelni az égre, hanem mellét verte e szavakkal: Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz.”

mivel a kezdő fizetés tudjuk milyen jó... Esélyünk sincs. Családból családba megyünk majd.

Múltkor pont láttuk a Szt. Ferenc életéről szóló filmet. Abban volt egy jelenet, amikor az egyik testvér meglátott egy asszonyt, Szt. Ferenc elküldte, hogy neki nem a szerzetesség az útja. Szerinte is mindenkinek más az útja, mindenkinek meg kell találni a sajátját. Nem csak egy a helyes élet. Talán figyelhetnek a szülők arra, hogy nem csak a saját tetteik beszélnek, hanem a felnőtt „gyermek” tettei is. Figyeljünk egymásra a családon belül. Egymás igényeit kell látnunk, és azt, mi lenne jó a másoknak. Ebben nagy szerepük van az édesanyáknak, akik a legjobbat akarják, és tudják, hogy bár most fáj valami a gyermeküknek, az később a hasznára válhat. Én sokat köszönhetek édesanyámnak, aki megtanította nekem, hogy egy nőnek nem csak az lehet a munka, ha otthon van, és a világ legszebb dolgát teszi, ha gyereket nevel. Ez a legjobb munka, az biztos. Ám minden lánynak fontos, hogy találjon más opciót is. Más hol is lehetnek teljes értékű keresztény

nők. Szerintem sokszor a felnőtt gyerekes szülők nem is veszik észre, hogy a lányok otthon mennyit dolgoznak, segítenek a házimunkában. Múltkor felhívtam telefonon az egyik nagyon jó barátnőmet, hogy hogy van, mikor tudnánk találkozni. Éppen nagybevásárláson volt, egyedül egy nyolc fős család számára, este nyolc körül. Persze tudom, milyen jó dicsekedni azzal, hogy a nagylány csinál mindent otthon. De mással is lehet a gyönyörű nagylánnyal kapcsolatban dicsekedni, ebben is biztos vagyok.

De nekünk, fiataloknak is tisztán kell látni, hogy mi a mi dolgunk. Mert ugyan természetes, hogy otthon segítünk, de határokat kell húznunk. Az időnk, energiánk javát nem itt kell adnunk. Az nem a mi dolgunk, a szülői házban nem mi vagyunk az anyukák. Remélem, minden fiatal megtalálja azt, ahol a tettei a legkifejezőbbek és a leghasznosabbak. Mert jól tudom, milyen nehéz ez az önmegvalósítás. Szerencsére vannak barátaink, akikkel bátorítjuk egymást, hogy megtanuljunk nemet mondani, akár a saját szeretteinknek.

Gertrud-Mária Nővér

„– Jössz szombaton a programra?

– Hát nem tudom, annyi dolgom van...

– Gyere már! Tök jó lesz!

– Mennék, de beadandókat kell írnom, tanulnom is kellene, és még csomó dolgot el kell intézennem...

– De a Nővér is ott lesz!

– Tényleg? Akkor megyek!”

Milyen sokszor hangzott már el ehhez hasonló párbeszéd... És valóban, a tapasztalat is azt mutatja, hogy ahol Gertrud-Mária Nővér megjelenik, hirtelen a fiatalok száma is megugrik. Képesek minden feladatukat hátrahagyni,

hátterbe szorítani, csak hogy találkozhassanak a Nővérrel.

Köztudott, hogy a Nővér mindenkit név szerint ismer, számon tart, mindenkinek örül, és meleg kézfogással üdvözlöl...

A minap beszélgettem Vele, és megkérdeztem, miért ilyen fontosak számára a magyar fiatalok.

„Fiatalkoromban nem gondoltam volna, hogy lesz majd olyan időszak az életemben, amikor ilyen gyakran jövök Magyarországra. Még az sem fordult meg a fejemben, hogy nővér legyek. Azt gondoltam, hogy ha megnövök, megházasodom, és lesz majd egy szép családom. Vallásos családban nőttem fel, szüleim hitünknek megfelelően neveltek engem.

A gimnáziumi évek alatt kritikusan foglalkoztattak hittel kapcsolatos kérdések. Kerestem, kutattam rájuk a válaszokat. Ekkor még nem ismertem Schönstattot...

Érettségi után egy családi találkozó fordulóponttá vált az életemben. Ezen a találkozón ott volt a nagybátyám is, aki schönstatti pap. Az ebéd alatt mellette ültem, és a bennem felmerült kérdéseket feltettem neki. Nagyon szép és hosszú beszélgetésünk volt aznap. A találkozó után kapcsolatban maradtunk, leveleztünk – én kérdeztem, ő válaszolt. Adott nekem két könyvet, hogy olvassam el: Barbara Kast naplóját és Kentenich atya egyik könyvét. Mindkettőt elolvastam, bevallom, nagyon kritikusan. De a könyvek megnyerték tetszésemet. Elhatároztam, hogy ellátogatok Schönstattba. Ezután Spanyolországba mentem néhány hónapra, ahol

megismerkedtem az ottani schönstatti mozgalommal. Németországban és Spanyolországban az egész légkör, a hely, minden magával ragadott. Nagyon jól éreztem magam, azt hiszem, lehet azt mondani, hogy szerelmes lettem. És ez látszott is rajtam. Mikor hazamentem, egy ismerősöm meg is jegyezte ezt. Bennem meg egyre erősebbé vált a vágy, hogy életemet Istennek szenteljem. Kértem Istentől egy jelet, melyet hamarosan meg is kaptam, így nemsokára jelentkeztem Schönstattban novíciának.

Évekkel később egy nemzetközi családtalálkozó során Tilmann atya mellé kerültem. Ekkor megkérdezte tőlem, hogy lenne-e kedvem Magyarországra jönni, és a későbbiekben itt is dolgoz-

ni. Azt válaszoltam, hogy igen – szeretem a kihívásokat, nem félek egy nehéz nyelvtől. Körülbelül fél évvel később Tilmann atya beszélt az előljáróimmal, és engedélyt kért arra, hogy Magyarországra jöhessek. Ők beleegyeztek, így már másfél év után részt vehettem az első családnapiakon Magyarországon. Rögtön megszerettem Magyarországot, azt hiszem, bátran mondhatom, hogy másodsorra is szerelmes lettem!

Mindig is szerettem fiatalokkal lenni, beszélgetni velük, segíteni nekik. Már

Németországban is sokat foglalkoztam velük. Mikor Magyarországra jöttem, a fiatalok egyből megnyerték a szívemet. Ami nehézséget okozott, az a nyelv – gyorsan, sajátos kifejezésekkel beszélnek, amit az elején szinte egyáltalán nem értettem. Sokat tettem azért, hogy megértsem őket, de ők is odafigyeltek, hogy lassabban, érthetőbben beszéljenek hozzám. Különleges kapcsolat alakult ki köztünk. Szívesen jövök, és beszélgetek velük, örömmel tölt el, ha segíthetek nekik, és boldognak látom őket.”

„Az oázisnak egyetlenegy titka van: meg kell tanulni az emberek szeméből olvasni”

(Beszélgetés Szücs Balázs atyával)

Szücs Balázs atya rengeteg különböző programot szervez minden évben, köztük a csobánkai árvatábort, az esztergomi éjszakai zárandoklatokat, az adventi ajándékdoboz-gyűjtést, vagy a 2012-ben először megtartott Remény Kis Emberei Fesztivált. A programok közös vonása, hogy rengeteg fiatalt szólítanak meg, akik egészen új és mély élményt tapasztalhatnak meg. Balázs atyát az oázisokról kérdeztük, ahol a tetteink beszélnek.

Az általad szervezett programok rengeteg embert megmozgatnak, szerintem abszolút oázisként tekinthetünk rájuk. Mi a közös vonásuk? Mi jellemez szerinted egy oázist?

Szeretnénk mások mellé odalépni, és igent mondani rájuk. Az a célunk, hogy

feltöltsük, és megerősítsük őket a mindennapi keresztjeik felelős hordozásában, legyen szó családról, megélhetésről, iskoláról vagy magyarságtudatról. Szeretnénk, ha megtapasztalnák, hogy ők valaki számára nagyon fontosak. Erről szólnak a programjaink, mert ezek által megérezhetik, hogy fizikailag legyenek akár távol, akár közel – ezért fontos, hogy határon innenről és túlról is érkezzenek résztvevők –, rájuk valaki igent mondott. Ennek az igent mondásnak a legfontosabb része, hogy odamegyünk és teszünk értük valamit. Mi pedig fontosnak tartjuk, hogy rámutassunk a mi erőforrásunkra: felnézünk az égre, és a Mennyei Atyába kapaszkodunk. Így meglátják azt, hogy ez nem csak a mi

erőfeszítésünk, amivel megmutatjuk, hogy milyen jó emberek vagyunk, hanem pusztán annyiról van szó, hogy az Isten szeretetét, jóságát, gondoskodását szeretnénk feléjük közvetíteni, hogy azon keresztül az Istennel is találkozhassanak. A programjainknak ez a központi része.

Ettől az igent mondástól kezd el működni az oázis? Ettől érzi mindenki egy kicsit otthon magát?

Igen, mert mindig azt mondjuk, hogy maga az ember a fontos. Nem azon van a hangsúly, amit létrehozunk. Te vagy a lényeg, és kihozom belőled a legtöbbet. De az egésznek nagyon érdekesen van egy visszahatása is, mert abban a pillanatban, hogy Te fontossá válsz a számomra, én is megbecsülöm a Veled töltött időt. Tehát a

saját munkámat, a saját időtöltésemet értékesnek fogom tartani, ezáltal pedig én is fejlődök. Döbbenetes számomra, hogy jön egy egyetemista és azt mondja: azért volt jó ez a hét, mert azt éreztem, hogy végre valami értelmes dolgot is csinállok.

Ráadásul nekünk nagyon fontos a vallásos megközelítés is. Nézz fel az égre és hagyd, hogy az Isten munkálkodjon rajtad keresztül! Aki az ilyen programokon velünk dolgozik, az hullafáradt lesz a végére. Ha csak a saját erőmben bízok vagy csak egy igazolás kell, hogy voltam köz munkán, akkor nem fogok visszajönni. Ha megérezem ennek a transzcendens oldalát, akkor viszont igen, mert

megérezem, hogy a sok hibámmal, görcsömmel, sérülésemmel együtt az Isten mire használ engem. Megtapasztalom azt, hogy ebben a sérült mivoltomban mennyit tudok erősíteni a másikon.

Az elfogadástól függetlenül vannak alapszabályai az oázisnak?

Természetesen. Mi például, ha találkozunk egy közösséggel, akkor lépünk feléjük mondjuk tízet. És utána azt mondjuk: figyelj, úgy szeretnék Rád igent mondani, hogy Te is felnősz közben. Én most rengeteget tettem, és nem

nyújtom be a számlát. De utána én is lépek egyet, és aztán hívlek, hogy Te is csatlakozz hozzám. Vagyis addig nem mozdulok, amíg nem látom a Te erőfeszítésedet. Lehetnek ezek kis lépések, apróságok, de nagyon fontosak, és meg kell

tenni őket. Most növeszteni akarlak, ezért mutasd meg, hogy Benned mi van. Szerintem Neked is fontos, hogy vigyél Magaddal valamit ebből az oázisból, abból élj és másokat is erősítsél. Ott van ez a Fesztivál, ahol megtapasztaltuk ezt. A résztvevői árvák, nagyon sérült, rengeteg mindent átél gyerekek, és ők erősítenek meg minket.

Így tudunk okosan növeszteni. Valahogy mindig ezzel próbálkozunk, ezzel sakkozunk, hogy ebből mit és hogyan lehet kihozni. Mert rá kell vezetnünk őket arra, hogy a hit az. A biztos támpont. És ezt csak sok-sok igent mondáson keresztül tudom erősíteni bennük.

Ha van irányod, akkor ahhoz pörgeted hozzá a programokat, ha nincs irányod, akkor a mindennapi idekápok-odakapok megy.

Mekkora egy oázis? Sokaknak probléma, hogy hol is kell nekem oázist csinálni, kinek kell nekem segíteni.

Én úgy látom, hogy mindenkinek megvan a maga szerepe. Van, aki az első vonalban áll, de az első vonal nagyon gyenge, ha nincs mögötte senki. A második vonal is nagyon gyenge, ha nem irányítják.

Szerintem mindenhol lehet ilyen oázisokat kialakítani. Amikor a családban közösen átéljük azt, hogy a gyerekek biztonságban, kiegyensúlyozottságban vannak, akkor az oázissá válik a számukra. Ha én megélem azt a magam szűk környezetében, hogy valakit megerősítek, mert zűrös a családi háttere, akkor oázist készítettem a számára.

Raadásul egy oázissal nagyon egyszerű elindulni. Mert egyetlenegy titka az, hogy meg kell tanulni az emberek szeméből olvasni. Mindenkinek az arcára nagyjából rá van írva, hogy mi van benne. És ha megtanulsz az emberek sze-

méből olvasni, akkor utána nem lesz nehéz dolgod, mert ez a tapasztalat kreatívvá fog tenni. Nyilván nekem az a lehetőségem, hogy eszméletlen mennyiségű embert ismerek, és ezeket az embereket kicsit összehangolom, és bizonyos célok felé irányítom. Másnak meg az a feladata, hogy ajánlja fel a segítségét, hogy ebben vagy abban nagyon jó.

Az oázishoz szerintem nem nagy lehetőségek kellene, hanem nyitottság. Hogy ott, ahol és amiben vagyok, hozzák létre valamit.

Kiket szólít meg egy oázis? Mi van azokkal, akik már nem férnek bele? Az oázisépítés mindig továbbvezet minket, de mégis mindig van, aki „kimarad”.

Szerintem itt két dolgot nagyon okosan kell csinálni. Egyrészt nyitott rendszereket kell szervezni. Hozzánk minden évben más gyerekek jönnek, nyitottak vagyunk új emberekre, és meghívjuk az egyetemistákat.

A másik oldalon viszont látnunk kell, hogy nekünk ennyi magunk van, amit el tudunk szórni. Én ezért nagyon biztatom a gyerekeket, hogy vigyék tovább az élményüket. Nekem az a szerepem ebben a történetben, hogy fel kell nevelnem egy következő generációt, aki erre ránéz, nyitott, és viszi tovább. Vagyis az a dolgom, hogy folyamatosan lepasszoljam ezeket a feladatokat, mert szabaddá kell válnom arra, hogy gondolkozzak a

következő lépésen. Mert nekem az a feladatom, hogy menjek előre.

A határainkat pedig látnunk kell, a növekedés lépésről-lépésre megy, és nem ugrálhatunk hatalmasakat. Lehet nagyokat álmodni, lehet az álmainkért sokat tenni, de lépésről-lépésre kell haladnunk. Jézus is tizenkét apostolt szedett össze, amikor elindult. Nagyon sok helyre eljutott, de nem problémázott, ha valakihez nem ért el. Mert bízott abban, hogy hiteles, amit csinál és ezért utána az emberek, akiket összehozott és megerősített, tovább tudják vinni azt, amit ő elkezdett. Nem indulhat be az ember, hogy mindent ő vezet. Ennek semmi értelme nincs, csak rámész.

Azért valakinek vezetnie kell az oázist. A vezető honnan tud meríteni?

Ez nagyon érdekes, kétoldalú dolog. Az egyik fele, hogy most elmegyek Erdélybe két hétre. Nagyon szeretem a Gyergyói-medencét, a Hargitát. Felmegyek azzal a kérdéssel, hogy „Uram, eb-

ben az évben honnan hová megyünk”. Mi az út, amit nekünk közösen be kell járnunk? Erre a kérdésre keresem a nagyon konkrét válaszokat. Ilyenkor kiül az ember a csillagos ég alá, nézi az eget, imádkozik és csönd van. És hiszem azt, hogy megjönnek a válaszok. Néha meg kell állni, mindentől el kell távolodni, meg kell keresni az irányokat, töltekezni kell. Azért, hogy utána vissza tudj bukni, és tovább csinálni. De ki kell jelölni az irányt, különben a mindennapi események behavazzák. Ha van irányod, akkor ahhoz pörgeted hozzá a programokat, ha nincs irányod, akkor a mindennapi idekapok-odakapok megy.

A másik pedig, hogy nagyon szeretek helyzeteket, történeteket nézni. Azért járunk nagyon sok helyre, hogy példákat lássunk. Én hiszem azt, hogy a Menyeyi Atya egyik oldalról az imádságon keresztül erősíti meg az embert, a másik oldalon pedig a személyes találkozásokon keresztül.

Győri lánycsoport

Novemberben, Győrben ismét elindult a lánycsoport. Hogy miről is szól egy találkozás? Minden alkalommal más témáról beszélgetünk. Eddig szóba került a Máriával való kapcsolatunk, belső fejlődésünk és mindennapi nehézségeink.

Ezután szoktunk közösen imádkozni, énekelni. Imáinkba belefoglaljuk az aktuális témával kapcsolatos és az egyéni szándékainkat is.

De a játékra és a kötetlen beszélgetésre is sor szokott kerülni egy találkozás alkalmával.

Az idő múltával egyre jobb a hangulat: mindenki felszabadultan osztja meg a gondolatait.

Szerencsére azt tapasztaljuk, hogy egyre többen jönnek a csoportra.

Szeretnénk, hogy minél többen megismerjék Schönstattot, és jól érezzék magukat ebben a közösségben!

Lánytábor

Egy perzselő júliusi nap estéjén gyűlt össze az óbudavári Diós házban az a tíz lány, akik a 16-18 év közöttiek számára szervezett lánytáborra jöttek. Kamaszos bohósággal néztek elébe az elkövetkező egy hétnek, és lelkesen várták, hogy a szervezők által beígért programok megvalósuljanak. Az érkezés utáni nap délutánján máris nyakába szedte a lábát a csapat. Nagyvázsony felé vetűk az irányt, ahol a buszút okozta fáradalmakat jégkrémmel enyhítettük, majd egy hosszabb közös beszélgetést követően gyalog indultunk haza Óbudavárra. A szervezők eleinte kissé megijedtek, hiszen a séta során a lányok lelkesedését majdhogynem ezzel ellentétes érzelmek váltották fel a meleg és a megtételre váró út hossza miatt, azonban mire hazaértünk, mindenki jóleső fáradtsággal nyugtázta, hogy előre ledolgozta a vacsorát. Talán a mozgásnak is köszönhetően az esti játék során – mint a héten sok más alkalommal – a tetőfokára hágott a hangulat, így kissé nehezünkre esett a felettünk lassan nyugovóra térő családra való tekintettel visszafogni a sorozatosan kitörő nevetés hangerejét.

Másnap, valamint a héten még egy alkalommal meghallgathattuk Gertrúd Mária nővér előadását, aki az önismeret fontosságáról beszélt nekünk. Megtudhattuk, hogy önmagunk helyes értékelése miként befolyásolja Istennel és a körülöttünk élő emberekkel kialakult kapcsolatunkat. A második előadás végén a nővér javaslatára mindenki papírt

ragadott, felírta rá a nevét, majd odaadta a szomszédjának, aki írt róla pár sort. Szép lassan minden papír körbejárt, és mindenki mindenkinek a papírjára írt valamit. Mire a papírok körbeértek, a tulajdonosuk egy egész írott oldalt olvashatott arról, milyenek látják őt a többiek, és mi az, amit különösen szeretnek benne. Ez a kezdeményezés a nővér részéről nagyon jó ötletnek bizonyult, hiszen a legtöbben, főként ebben az életkorban, nagyon kíváncsiak arra, hogy mit lát belőlük a külvilág.

A következő nap megcélzottuk a zánkai strandot, este pedig kimerülten, és egyesek aranybarnán, mások pipacspirosan, de egytől egyig vidáman érkezünk haza. A fáradtság persze nem akadályozott meg minket abban, hogy ismét kimenjünk métázni, amit csak akkor hagyunk abba, amikor már a világosabb labdát sem tudtuk kivenni a sötétedő égen. Hosszan lehetne még ecsetelni az együtt töltött idő eseményeit, de azt már csak felsorolásszerűen említeném meg, hogy volt palacsintasütés, dinnyeévés és kézműveskedés is. Számomra minden napnak a legszebb része az volt, amit hol énekelve, hol csendben töltöttünk el a kápolnában. Hálás vagyok minden résztvevőnek, hogy megoszthattuk egymással ezt a hetet!

Tilmann atyára emlékezzünk

Atavaszi Oázissal kezdődően kiemelten szeretnénk figyelni Tilmann atyára. A halála nagy veszteség az egész közösség számára. Váratlanul tért haza a Mennyei Atyához. Tanulnunk kell még, hogy az elhunytakat nem veszítjük el, hanem egy másfajta kapcsolatba kerülünk velük. Hogy hogyan, abban útmutatóul szolgálhatnak éppen Tilmann atya szavai, amit Vértesaljai János halálakor intézett a magyarokhoz:

„Mi a feladatunk?

Az első: szenvedni. Pont. Ez az emberek között mindig ilyen (így) van: kapcsolat szenvedés nélkül nincs.

Második: Beszélni vele. Látja, vannak nagy szentek. És az egész egyház imádkozik hozzájuk és ez jó. De vannak is szentek, akiknek az életköre kisebb, és mi hisszük, hogy János (Tilmann atya) a mennyben van és neki van munkája. Sok munka.

És ez a mi feladatunk, most keresni a beszélgetést vele. Pont.

Tehát mi szenvedünk és ajándékozunk, ami volt, azt, ami fáj, a kegyelmi tőkébe, a korsóba. És a második: mi sokat beszélünk a Jánossal (Tilmann atyával) és kérjük őt itt vagy ott, vagy itt vagy ebben, vagy abban, hogy segítsen. Most, konkrétan a mai életünkben, mert ő a mi családunk tagja a mennyben.”

Fontosnak tartjuk, hogy beszéljünk Tilmann atyáról és Tilmann atyával sokat, hogy mit adott Ő számunkra, hogy mit mond most nekünk. Hogy

összegyűjtsük Róla szóló kedves, szép, mély történeteinket, elevenen tartsuk Őt a szívünkben. Ezért kértük meg a schönstattiakat, hogy írjanak egy kis visszaemlékezést Róla, egy-két történetet, amire szívesen gondolnak vissza, ami valami miatt maradandónak bizonyult, amit valami miatt fontosnak tartanak. Alább a beérkezett írások első részét közöljük, s a későbbi Oázisokban folytatjuk. Kérünk benneteket, hogy írjatok ti is Tilmann atyáról! Tanuljuk meg együtt, hogy tudunk Vele újfajta módon kapcsolatba lenni! (oasis@schoenstatt.hu)

Híd a Szűzanyához

Van egy jó barátunk. Pont. Egy ember, akit nagyon szeretünk és tisztelünk, és akinek megfoghatatlanul nagy hatása van az életünkre. Szeret röviden beszélni nagy és fontos dolgokról, de hosszú órákon át is szívesen fejt ki és mutatja be mindazt a tanítást, amelyet át akar adni nekünk. Szemléletesen, tömören és kézzelfoghatóan mutatja be a lényegét. Odaadóan szereti a Jóistent és a legcsodálatosabb asszonyt, Szűz Máriát, akinek a kérései és a példája olyan nagyon fontosak a számára. Mély kapcsolatban áll Vele, és hallgat Rá. Ő a híd Égi Édesanyánkhöz....

...Tilmann atya hódító típusnak tartotta magát. Egyszerre volt erős és mégis alázatos. Barátainak nevezett bennünket, házaspárokat és családokat. Mély szeretettel beszélt Szűz Máriáról és a Jóistenről. Kedvesen és humorosan mutatta be, hogy milyen irgalmasan szeret és ölel bennünket magához a Szűzanya annak ellenére, hogy bűnös emberek vagyunk. Felszabadítóan hatottak a szavai. Sokszor kérdezte meg a találkozásainkkor: „Még szeretik egymást?” Ez mindig új lendületet adott a kapcsolatunknak. Egészen Mária közelében élt, és bennünket is Hozzá és Jézushoz akart elvezetni. Kentenich atya tanításait megismertette velünk, és ezáltal új irányt adott a gondolatainknak

és az életünknek. Közösségbe hívott bennünket, hogy Schönstatt nagy családjában dolgozzunk együtt Hazánkért. Kitartóan tanulta a nyelvünket, és érzéseiben is magyarrá vált közöttünk. Hatalmas ajándék Ő a magyarok számára. Megtisztelő volt a bizalma irántunk. Az óbudavári Schönstatt szentély felépítése előtt családjaink szívében segítette megérteni a vágyat, hogy háziszentélyeink és áldozataink legyenek a „fedezet” és az a lelki háttér, amely majd sokaknak a Szentélyből forraszva fog erőt adni és utat mutatni. Mária követőivé és Jézus munkatársaivá segítette válnunk. Egyik szép álma a „Házaspárok útja” volt, amely először a Szentély közelében épült meg, majd később az ország több pontján is. Feladatot adott a másik, nagyszabású álma megvalósításában:

„A plébániatemplomok körül egyre inkább a keresztény családok házai is őrségben állnak annak tudatában, hogy

az Úr ott él a házasság szentségében, ott működik a Szentlélek a bérmlás kegyelme által, és a keresztény házak összekapcsolódnak egymással. A szeretet hálója keletkezik.”

Megható volt mindannyiszor hallanunk, hogy ő letérdelne előttünk, házaspárok előtt is, mert a Jóisten ott lakik közöttünk a házasság szentségében.

Gertrud-Mária nővérrel együtt teljes érzékelés-kapcsolatban álltak velünk, és nehézségeinkben, feladatainkban, fájdalmainkban mellettünk álltak mindenkor, miközben szeretetük növesztett bennünket.

Miközben Tilmann atya nézett és hallgatott bennünket, a szívünket is látta. Nagyasszonyunk közeli munkatársa volt. Ha tanácsot adott, előtte mélyen elgondolkozott és imádkozott, beszélt a Jóistennel és Máriával, és csak utána

szólt meg. Öröm volt látni, mennyire szereti a gyermekeket. Komolyan vette és fontosnak tartotta őket. A ministránsoknak is szép élményeik vannak Vele kapcsolatban. Jóleső volt hallgatni a tréfás mondásait, példázatait. A magyarázat végén kedvesen hangsúlyozva kérdezte meg: „Érthető?”

Betegségét, elesettségét hősiiesen és alázattal viselte – erőt és példát adva ezáltal mindazoknak, akik ismerték és szerették.

A Jóisten Magához hívta Őt, és most a Mennyszágból segít bennünket. Többször kértük Őt azóta, és megtapasztaltuk a segítségét és közbenjárását. Hálások vagyunk a Jóistennek, hogy közlelről ismerhettük Őt, és hogy most is velünk van – érezhetően.

Szeretnénk jó munkatársai lenni!

Pont.

Élmények Tilmann atyával

Tilmann atya családlátogatásai során általában ott is töltött egy éjszakát az adott családnál. Mivel a mi vendégszobánk már rég egy újabb gyerekszoba nevet viselte, amikor Tilmann atya nálunk járt, vendégszoba híján az én szobámban szállásoltuk el, míg én ideiglenesen átköltöztem a testvéreimhez.

Épp beszélgettünk valamiről, amikor valahogy szóba került, hogy az a szoba, ahol most ő alszik, az enyém. Nagyon meglepődött ezen a nagylelkű „ajándékon”. Csodálkoztam rajta, mert én könnyen, örömmel adtam.

Eltűnt pár pillanatra, majd egy számmomra igen „nagylelkű” ajándékkal tért vissza. Teljesen ledöbbsentem. Azt mondta, ezzel szeretné megköszönni nekem ezt a szép gesztust. Kissé el is érzékenyültem, mikor átadta nekem az édesanyja zarándokszentélyét. Ő csodálkozott rajtam. – Örömmel adom! – mondta mosolyogva, könnyedén.

Természetesen még mindig őrzöm az édesanyja zarándokszentélyét. Eszembe juttatja, hogy sosem tudhatjuk, valójában mekkorát adunk a másiknak, legyen az bármilyen ajándék.

14 éves lehettem, amikor a keresztanyám megtanított kosarat fogni. Egyik

Ahogy mi emlékszünk Tilmann atyára

1987 őszén hallottuk először Tilmann atyát Óbudaváron az öregházban. Tilmann atya egy kérdéssel indított: „Ki a társam, mit jelent nekem a társam?” Mindannyian válaszoltunk, és ezekre a válaszokra építette fel az előadását. Olyan embert ismertünk meg benne, aki igazán a másik ember felé fordul. Úgy mondtam pár nap múlva apósomnak, hogy „igazi Jézusi” ember.

Aztán nem sokkal később Tilmann atya meglátogatott bennünket Veszprém-ben. Rita és Róbert is vele voltak, ők tolmácsoltak. Tilmann atya hamar tisztázta jövetelének okát, s azt, hogy nem udvariassági látogatásra jött. „Ha nem akarnak szent családdá válni, nem érdekelnek.” Ez annyira keményen hangzott, hogy Rita és Róbert egészen megütköztek. De mi nem sértődtünk meg. Pon-

alkalommal, amikor Tilmann atya erről tudomást szerzett, kihívott a kocsijához. Azt kérdezte, hogy nem tudnék-e készíteni egy kosarat a csomagtartójába, mert mindig annyi kacat van benne, könnyebb lenne megszerezni azokat. Nagyon lelkes volt, én pedig örömmel mondtam igent, hisz hát ő a Tilmann atya! :)

A „remekmű” hamarosan elkészült, nagyon örült neki. Évekkel később is említette, mennyire hasznos és mutatós kosara van.

Kézműves pályafutásom első megrendelését én sem fogom soha elfelejteni!

Horváth Tímea

tosan tudta, kivel milyen hangot kell megütnie, kinek mit kell mondania.

Később életünknek egy különösen nehéz szakaszában fordultunk Tilmann atyához, még az öregház hátsó szobájában. Természetesen nem maradt el a kérdés: „Szeretik még egymást?” Ma is magunk előtt látjuk, ahogy befogadja szavainkat – hasonlóan ahhoz, ahogy Kentenich atyáról mesélik a kortársak –, csak mi léteztünk a számára. Aztán rövid csend után adott néhány szívünk mélyére hatoló konkrét tanácsot, és mondott néhány biztató szót, amivel a saját magunk elfogadására buzdított bennünket. Jobb embernek éreztük magunkat a jelenlétében.

Mély élmény számunkra, ahogy egy-egy látogatásakor szentmisét ünnepelt az otthonunkban. Úgy éltük ezt meg, mint

az emmauszi tanítványok, amikor Jézus este betért velük a házba, velük maradt és asztalhoz ült. Így tért be hozzánk Tilmann atya is, és velünk maradt. Asztalközösség volt közöttünk szent és profán értelemben egyaránt – az élő kenyér után a közös vacsorával. Mindig a bordó úti misekönyvből misézett. Előttünk van, ahogy az Eucharisztikus imádságot kitárt karral mondja „...a keresztfán kitárt karral elszenvetve a kihalált, hogy feloldja a halálnak átkát, és a feltámadásról bizonyosságot adjon nekünk.” Bizonyosságot adott.

Tilmann atya arra tanított bennünket, hogy keressük Isten vezetését a saját életünkben és a családjunk életében. Így tettünk a mozgalom 25 éves jubileumakor is, amikor a magyar Schönstatt szent történetét vizsgáltuk, vagy amikor a kápolnaépítés nehézségeit bizonyos idő távlatából szemléltük, és megtapasztaltuk a Gondviselés működését az

események által. Mindig a felmerülő nehézségek leküzdése által iskoláztunk. 2007 októberében a Kahlenbergen azt mondta nekünk, hogy a magyar mozgalom felnőtt, és a döntéseket mostantól nekünk kell meghoznunk Gertrud-Mária nővérrel együtt, mint egy tanács. Körvonalazta, hogy ki milyen területért lehetne felelős. Aztán hozzátette, hogy legyünk nyitottak alapítónk felé, és hívjuk meg Kentenich atyát, hogy ő vezessen bennünket. Valóban megtapasztaltuk, hogy Kentenich atya szellemisége növekedett körünkben és a mozgalomban egyaránt.

Azt is mondta, hogy a legnehezebb feladat alapítónk, Kentenich atya karizmáját hitelesen továbbadni. Tudjuk, hogy ez imádság és áldozatok nélkül, csupán emberi eszközökkel nem megy. Mostantól számíthatunk az Ő égi segítségére is.

Köszönjük Neked, Istenünk!

2009-ben voltunk először Óbudaváron családnapokon. Ebből következik, hogy inkább gondolatai, írásai, tanítása által kerültünk kapcsolatba Tilmann atyával. Nem sokszor hallhatuk élőben, de az a szeretet és ragaszkodás, ami a magyarországi Schönstatt Családban felé árad, az az első pillanatban megragadott bennünket.

Az első meghatározó élmény az a Maria musical volt, aminek mély és magával ragadó szövegét Tilmann atya írta. Egy budaörsi előadáson hallottuk, meg-

vettük a cd-t, és legnagyobb lányunk (akkor ötéves volt) ezt követően hosszú hónapokon át állandóan ezt hallgatta. A zene és a szöveg a szívünkbe vésődött. Nem tudtuk, hogy ki Tilmann atya, aki a szöveget írta, de megszerettük a művén keresztül őt.

A családnapokon az előadók ugyanolyan természetesen idézték Tilmann atya gondolatait, tanítását, mint Kentenich atyáét. Egyértelmű volt számunkra, hogy nemcsak Kentenich, hanem Tilmann atya életét is meg kell ismer-

nünk. Az elsők között volt schönstattos könyveink között A családi élet: küldetés és munka című előadásgyűjteménye, melynek a címe, üzenete azóta is jelen van mindennapjainkban: dolgozni kell házasságunkért nap mint nap.

Meghatározó élmény volt számunkra az a személyes találkozás, ami Tilmann atya aranymiséjén történt. A meghirdetett programban az szerepelt, hogy Tilmann atya előadást tart, majd ennek feldolgozására kiscsoportos beszélgetés keretében kerül sor. Azonban a prédikáció közben Tilmann atya kérdéseket intézett a jelenlévőkhöz, kérte, hogy a válaszainkat írjuk le egy papírra, és a mise után adjuk neki oda. A szentmise után beszélgettünk a felvetett gondolatokról, és elindultunk, beálltunk a sorba, hogy átadjuk a vála-

Tilmann atya, a gondoskodó...

Családmozgalmunk vezető házaspárjainak ötlete nyomán pár évvel ezelőtt Münchenben jártunk, ahol a magyar családmozgalmat képviseltük az ottani Schönstatt szentély felszentelésének 25. évfordulóján. Tilmann atya akkor már Münchenben élt, előre örültünk a vele való találkozásnak. Ezért az indulás előtt már jó előre beszereztük telefonszámát, szerettünk volna vele időpontot egyeztetni, hogy beszélgethessünk vele, amíg Münchenben leszünk. Ez sajnos többszöri próbálkozásra sem sikerült, a telefonszám senki nem vette fel, érkezésünkkor pedig a vendéglátók azt mondták, hogy Tilmann atya Bécsben van, nem is igazán

szunkat Tilmann atyának. Ő minden emberrel, házaspárral külön-külön váltott pár szót, és megáldotta őket. Ez volt az egyetlen személyes találkozásunk, de amit ott mondott, az teljesen személyesen nekünk szólt, és utat mutatott nekünk. Nem találkoztunk előtte, de ő talán beelátott a házaspárok életébe, olyat tudott mondani, ami akkor és ott személy szerint nekünk szólt. Majd megáldott bennünket. Ez a pár perces „beszélgetés” erőt adott nekünk. Azt mutatja, hogy a Szűzanya és rajta keresztül Jézus olyan lelkiezetőt küldött a magyarországi Schönstatt Családnak közel három évtizeden keresztül, akinek mindig volt üzenete számunkra. Ezeket a tanításokat, gondolatokat meg kell ismerünk, újra és újra elő kell vennünk írásait, és ezekből gazdagodhatunk.

tudják, hogy jön-e az ünnepre vagy sem. Aztán mosolyogva legyintettek: „Ő mindig külön utakon jár...” Elkeseredtünk, hogy mégsem fog sikerülni...

A müncheni központ hatalmas panelházak ölelésében található: gyönyörű zöld oázis a kis kápolnával és egy nem is olyan kicsi kerttel. Nagyban folyt az előkészületek, amikor esőben, ködben és térkép nélkül megérkeztünk. A szervező házaspár, valamint Stefan atya nagy szeretettel fogadott minket. A központban igazi (nagy)családbarát szállást kaptunk, valójában egy apartmant, nagy gyerek-szobával, a szülőknek egy külön hálószobával és mindkettőhöz külön fürdővel.

Épp csak lepakoltunk, s mivel már kifogytunk minden házaiból, örömmel fogadtuk a meghívást a közös vacsorára, melyen mindenki részt vett, aki a másnapi ünnep előkészítésén dolgozott.

Amikor elindultunk az ebédlőbe, az első lépcsőfordulóban szembe jött velünk egy ismerős... Tilmann atya volt az. Ő is épp vacsorázni indult, ugyanakkor a konyhát a hátsó bejáraton akarta megközelíteni, ahogy sokszor máskor is, csak „lopni” akart valamit a hűtőből. Nagyon meglepődött, mert nem tudott az érkezésünkről, és nagyon örült nekünk. Végül együtt vacsoráztunk, végig magyarul beszélt, vidám volt. Még be sem fejeztük az étkezést, amikor felküldte a gyerekeinket a szobába, hogy pakoljanak ki, fürödjenek, amíg mi beszélgetünk. (A legnagyobb 11 éves volt akkor...) Hosszasan, talán másfél órát is együtt voltunk, eddig még soha nem sikerült ilyen tartalmas és mély beszélgetést folytatnunk vele. Azóta is mint nagy ajándékra gondolunk vissza erre a találkozásra.

Másnap délután egy magyar és több német házaspárral beszélgettünk, amikor Tilmann atya letelepedett közénk. Újra csak magyarul beszélt, pedig meglehetősen kisebbségben voltunk az asztalnál, és többször használta a „mi magyarok...” szófordulatot.

Tilmann atya a kint töltött két és fél nap alatt végig úgy viselkedett, mintha az édesapánk, a gyerekeinknek pedig gondoskodó nagyapája volna. Gyakran

érdeklődött az ellátás, az étel és a szállás minőségéről, hogy minden rendben van-e velünk. Végig fitt volt, németül meg sem szólalt, és örömmel töltött el minket, hogy nagyon választékosan beszélt magyarul. Hétfő reggel, amikor vártunk rá, hogy elköszönjön tőle, már szinte üres volt a központ. Csak egy-két takarítónő serénykedett az előtérben. Akkor rájuk bízta a gyerekeinket, és a bejárat mellett egy előadóban még leültetett minket egy kicsit. Beszélgettünk. A gyerekek egy jó háromnegyed óra múlva már türelmetlenek voltak, akkor őket is behívta, és végigkérdezte őket, hogyan érezték magukat.

Ebben a pár napban Tilmann atya egy másik arcát mutatta meg nekünk, melyet Óbudaváron korábban nem láthattunk. A lelkünk gondozásán túl megtapasztalhattuk, hogy mennyire odaadó, gondos házigazda.

Már elbúcsúztunk, de még kikísért minket a kápolnához. Úgy láttuk, neki is nehéz volt továbbindulni. Nekünk is.

Tilmann atyáról

A legkedvesebb emlékün, amit Tilmann atyáról őrzünk, az egyik első találkozásunkról való. Óbudaváron egy hétvégét töltöttünk, az atya előadásait hallgattuk, személyesen kevésbé ismertük őt. Akkoriban határoztuk el, hogy létesítünk háziszentélyt. Hazaindulóban kiválasztottunk egy megfelelő méretű schönstatti Szűzanya képet, és a búcsúzkodó párok között a képpel a kezünkben az autónk felé indultunk. Tilmann atya is ott állt, és észrevette a képet. Ránk mosolygott, és intett, hogy menjünk oda hozzá. Majd ahogy szokott, magában röviden imádkozott, és megáldotta a Szűzanya képünket, a háziszentélyünk képét.

Tilmann atya sokszor sokáig forgatott egy gondolatot magában, érlelte, és lassan, következetesen valósította meg. Beszélt nekünk arról, hogy egy nagy gondolkodó életművéből halála után kb. 40 évvel már csak a legtöbbet idézett vezérgondolatok maradnak meg. A hasonlóan értékes és megőrzésre méltó többi megállapításai elsikkadnak. Hogy Kentenich atya nagy művével ne így legyen, létre akar hívni egy „Kentenich atya kutatócsoportot”, amelynek feladata lesz a háttérbe szorult gondolatok felelevenítése. A kutatócsoport meg is alakult, főleg természettudományos kutatómunkát végző tagokból. Legnagyobb meglepetésünkre nem a gondolatok gyűjtése volt az elsődleges feladatunk, hanem inkább Kentenich atya munkamódszerének, gondolkodásmódjának megfigyelése és megismerése. Pezsdítő volt megtapasztalni a közös munka során, hogy mennyire fontosnak tartja Tilmann atya a legmodernebb, akár számítástechnikai eszközök alkalmazását a cél érdekében, milyen intuitív a gondolkodása, milyen remek, szemléletes példákat, párhuzamokat tud egy-egy kérdés megvilágítására felhozni. Egyet nagyon alaposan megtanultunk az alatt a két év alatt, amíg együtt dolgoztuk: a megfigyelést. Fontos, hogy ne rögtön reagáljunk, hanem legyen türelmünk és fegyelmeünk alaposan megvizsgálni a dolgokat, mielőtt véleményt alkotunk. Ezt azóta az élet bármely területén nagyon jól tudjuk hasznosítani.

Abban az időben, amikor már csak ritkán jött Magyarországra Tilmann atya, találkoztunk vele egy beszélgetés erejéig. Meséltünk neki magunkról, a nehézségeinkről. Azt kérte, hogy picit csendesedjünk el és gyűjtsük össze papíron, ami az elmúlt időben szép volt, örömet okozott a kapcsolatunkban. Éreztük, hogy mennyire feltölt bennünket ez új energiákkal. Azt mondta örömvadászá kell válnunk, ahogy tovább beszélgettünk, felmerült az ötlet, indítsunk az Oázisban egy rövid rovatot örömvadászat címmel. Itt apró, másoknak talán észrevétlen örömeiket írjunk le, hogy a példák alapján mindenki „gyűjthessen” hasonlóakat magának. Hogyan lehet a rosszat jóval felülírni, a meglévő örömet észrevenni, szóvá tenni, és elidőzni felette. Az örömvadászatot életformává tenni, ez az egyik erős üzenet számunkra, amit Tilmann atya közvetített.

„A szeretet fájhat”

Tilmann atyára emlékezünk

Jelentkezési lap a 2013. évi nyári ifjúsági táborokra

Név:

Születési dátum:

Hányadik osztályos voltál?

Tel.: E-mail:

Lakcím:

Allergia, érzékenység, gyógyszer stb.:

MELYIK TÁBOR?

Fiú:

Alsós Felső Gimnazista Döglesztő

Lány:

7–9 éves 9–12 éves 13–15 éves 16–18 éves 18+ Nomád

Dátum:

.....
aláírás

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ:

7–9 évesek, 9–12 éves lányok táborára: 2013. április 30.

A többi táborra: 2013. június 16.

VISSZAKÜLDÉSI CÍM:

Lányok: Csabai Barbara, 1142 Budapest, Szőnyi út 52/a.

Fiúk: Kiss Ádám, 1056 Budapest, Váci utca 42.

A lap másolását és terjesztését a törvény nem rosszalja.

Jelentkezni lehet a lap visszaküldésével, a táborvezetőknél e-mailen vagy internetes felületünkön is. A jelentkezőknek a tábor előtt részletesebb információkat küldünk.

További információk (táborvezetők, táborhelyek stb.) az Oázisban és az Ifjúsági Mozgalmak honlapjain.

<http://fiuk.schoenstatt.hu/>

<http://lanyok.schoenstatt.hu/>

A szentség anyyi,
mint minden nap bátran újratekenni.
(J. Kentenich)